

KOMMUNISTISK POLITIK

**EN UGE MED
SOLIDARITET
OG FÆLLES
HANDLING**

Nr. 14

10. årg.

2006

28. juli -

17. august

Støttepris 12 kr.

TEMA: ISRAELS KRIG MOD LIBANON

Columbus var et stort svin s. 2 • APK om Israel og USA's krig mod Libanon s. 3 •
Israels bombardementer: forspil til storkrig? s. 4 • USAs høge lugter blod s. 6 •
Århus Sporveje forhælder løsning s. 8 • Krigen mod Palæstina og Irak s. 10 •
Syge meldinger s. 11 • International Fredsvagt s. 12 • Danmark i krig s. 14 •
Sulten er et oprør s. 16 • Noter om kontrarevolutionens fremskridt s. 17 •
International Ungdomslejr s. 21 • Debat s. 22 • LO-forbund styrtbløder s. 24

Columbus var et stort svin

KOMMUNISTISK POLITIK

Der er myter så sejlvædede, at ingen nok så stor dosis virkelighed bider på dem. De kan være i skærende modstrid med realiteter og fakta. Hvis der er socialt eller politisk brug for dem, vil de leve videre, indtil det sociale og politiske klima, de udspringer af, og som nærer dem, bliver forandret.

Kristoffer Columbus må af den grund ikke være en skurk. Pioneren for den hvide mands civilisatoriske frelsermission i en verden af barbarer må nødvendigvis være en helt, et stort menneske, oplyst, fremskridtsvenlig.

Men Kristoffer Columbus var et rigtigt stort svin, der forvandlede frie folk til slaver, torterede og undertvang dem – og ikke engang for større interessers skyld, men for det usleste af alt: personlig vinding, berigelse ved røveri.

I 1492 lagde Columbus til ved øen Hispaniola (som rummer de nuværende lande den Dominikanske Republik og Haiti), som han troede var en ø ud for det asiatiske fastland (som viste sig at være Cuba). Arauwak-indianerne havde modtaget de hvide mænd gæstfrit. Columbus skrev senere i sin logbog:

"De ... bragte os papegøjer og bomuldsballer og spyd og mange andre ting, som de byttede for glasperler og falkeklokker... De handlede gladelig med alt, hvad de ejede ... De var fint byggede, med gode kroppe og kønne træk ... De bruger ikke våben og kender dem ikke, for jeg viste dem et sværd, og de skar sig af uvidenhed på klingens. De har ikke jern. Deres spyd er lavet af sukkerrør ... De vil være gode tjenere ... Med 50 mand kunne vi undertvinge dem alle og tvinge dem til at gøre, lige hvad vi vil."

15 år senere var tre millioner indianere udslettet af krig, slaveri og tvangsarbejde i miner.

Der er nu gået 500 år, siden Columbus døde. Selvom mange grusomme og barbariske fakta om hans liv og bedrifter efterhånden er velkendte, lever myten om den store civilisator og opdagelsesrejsende videre, godt hjulpet af en effektiv fortællingsindsats fra spanske og andre myndigheder op gennem historien.

Columbus blev afsat fra sin post som vicekonge i Santa

Domingo og 'guvernør over Indien' syv år senere. I år 1500 blev han på monarkerne Ferdinand og Isabellas ordre bragt tilbage til Spanien som fange for at blive stillet for retten. 23 vidnesbyrd fra denne retssag er nu blevet (gen)fundet i et arkiv i Simanacas, i nærheden af Valladolid.

Historikeren Consuelo Varela fortæller, at folk, indbefattet hvide spanske slaver, blev solgt på torvet i Santa Domingo: *"Vi hører om en fattig dreng, som blev taget i at stjæle hvedekorn. De skar ørene og næsen af på ham og gjorde ham til slave."*

Columbus herskede over kolonien med diktatorisk jernhånd sammen med sine to brødre. Talrige oprørsforsøg blev slået ned.

"En kvinde kom til at nævne, at Columbus stammede fra en arbejderfamilie, og at hans far havde været væver."

Columbus' bror, Bartholemæus, lod hendes tunge skære ud, efter at hun var blevet ført nogen gennem gaderne på et æsel. Kristoffer lykønskede broderen for hans forsvar af familiens ære."

Columbus' grådighed var så enorm og uhyrlig, at hans arbejdsgivere lod ham afsætte i forventning om, at de så selv ville få mere ud af det.

Mon ofrene for Columbus' tortur også blev klædt i sorte hætter som i Abu Ghraib?

Gik børnene også dér rundt i ruinerne af nedbrændte huse og ledte efter deres forældre som i Beirut eller Bagdad?

Der er sket en udvikling i våben og udplyndringens mekanismer – men er der også på 500 år sket en udvikling i metoderne for voldtægt?

Efter 10 års blokade af Irak var halvanden million, især børn, døde som ofre for den. De sidste tre års krig i Irak har minimum kostet 250.000 civile livet. Et par millioner irakeere mod tre millioner indianere.

Er en fundamentalistisk amerikansk præsident et fremskridt for glubske spanske monarker?

Columbus var en stor mand ifølge myten.

Han var et rigtigt stort svin.

Redaktionen 24. juli 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 11.08.06

Israels og USA's krig mod Libanon er en ny forbrydelse mod menneskeheden

Israels Hitler-agtige aggressionskrig mod Libanon støttes af USA, bifaldes af koalitionen af villige, Danmark indbefattet, og accepteres uden protest af EU og øvrige imperialistmagter.

Den mødes med harme, raseri og protest af hele den progressive menneskehed.

Bombardementerne har til formål at knuse den libanesiske væbnede modstandsbevægelse, anført af Hizbollah, som besejrede det israelske militær og fordrev det fra landet for nogle år siden, og genetablere israelsk kontrol i det sydlige Libanon og installere en pro-imperialistisk regering for hele Libanon.

De massive bombardementer, som i vidt omfang har lagt boligområder i ruiner og ødelagt store dele af den libanesiske infrastruktur, har betydet evakuering af titusinder af udenlandske statsborgere og tvunget en halv til en hel million libanesere på flugt.

Den uprovokerede israelske aggression mod en selvstændig og suveræn stat udgør en krigsforbrydelse og en forbrydelse mod menneskeheden, som hører hjemme for en krigsforbryderdomstol som Nürnberg-tribunalet – i lighed med Ariel Sharons aldrig straffede forbrydelse, massakren i flygtningelejrene Sabra og Shatila.

Krigen mod Libanon er ikke en pludselig reaktion på en grænsekrænkelser, men har været planlagt længe, allerede i slagteren Sharons tid.

Ifølge borgerlige medier har Israel 'fået grønt lys i nogle uger' og USA's fulde støtte til at gøre det af med Hizbollah, som betegnes som en terrororganisation. Den folkeretsstridige krig mod Libanon betegnes som et led i 'krigen mod terror'.

Men aggressionen er i sig selv den brutaleste form for statsterrorisme: massemyrderier fra luften af børn og civile.

Hvis vestlige statsledere ikke direkte har støttet Israels aggression, har de henstillet til 'begge parter' – Israel og den libanesiske modstandsbevægelse

– at indstille volden som forudsætning for 'en politisk løsning'.

Men Israel har igen og igen vist, at det ikke ophører med sin vold, aggression, krige og besættelser. Og der findes kun én politisk løsning: Maksimalt pres på aggressorstaten Israel for at tvinge den til at stoppe krigen mod Libanon og palæstinenserne og drive den tilbage i sin hule.

Men samtidig bringes et andet forslag på banen – indsættelsen af en massiv NATO-styrke på omkring 20.000 mand i det sydlige Libanon, som skal fordrive den libanesiske modstandsbevægelse Hizbollah fra

hele grænseområdet. USA har udtrykt stærk støtte til dette forslag, som en række europæiske stormagter også går ind for, og Israel har erklæret sig parat til at 'acceptere' det.

Men indsættelsen af en større imperialistisk hær, en besættelsesmagt, som er vendt mod Hizbollah, er en grov krænkelse af Libanons suverænitet, et diktat, vendt mod libanesere, palæstinensere og hele den arabiske verden. Denne hær skal gøre, hvad den aggressive israelske hær ikke har kunnet og ikke kan, nemlig knuse den libanesiske og arabiske modstand. Et sådant skridt vil aldrig bringe fred eller retfærdighed til dette mishandlede område.

Israel afviser, at det har planer om en omfattende invasion af Libanon, men har alligevel truffet alle forberedelser hertil. Det har også truffet forberedelser til militære angreb på Syrien og på Iran, i samarbejde med og bevæbnet til tænderne med sofistikerede bomber af USA.

Det er USA's erklærede mål at 'demokratisere' hele Mellemøsten. Det vil sige først og fremmest med militærmagt at fremtvinge 'regimeskifter' i de lande, som ikke adlyder den amerikanske supermagts og dens israelske partners diktater.

Iran og Syrien står nu højest på listen, efter at regimeskifter er påtvunget Irak og Afghanistan, som ikke har set skyggen af demokrati, men død, ødelæggelse og en sværm af multinationale røvere og ransmænd.

Det kan ikke afvises, at de zionistiske fascister i Tel Aviv og de amerikanske neokonservative fascister drømmer om, sigter på og tager konkrete skridt til at sætte hele Mellemøsten i brand ved at gå videre fra Libanon og overfalde Iran og/eller Syrien.

Det er styrken i den irakiske modstandskamp, der indtil nu har afholdt USA fra at gå videre med sine aggressionsplaner i Mellemøsten. Nu er Israel så til gengæld gået i offensiven.

Det er bittert endnu engang at konstatere, at det reaktionære Danmark, regering som opposition, står last og brast med USA og Israel og støtter, dækker over og forskønner aggression, forbrydelse og terror.

Arbejderpartiet Kommunisterne opfordrer til at forstærke modstanden mod USA's, Israels og det reaktionære Danmarks krige og besættelser:

**STOP ISRAELS TERRORKRIG
MOD LIBANON!
BRING ISRAELS BESÆTTELSE
AF PALÆSTINA TIL OPHØR!
ALLE UDENLANDSKE TROPPER
UD AF IRAK OG AFGHANISTAN!
DE DANSKE TROPPER HJEM NU!
HÆNDERNE VÆK FRA IRAN OG
SYRIEN!**

APK
ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Israelske bombardementer af Libanon kan være forspillet til total krig i Mellemøsten

Af Michel Chossudovsky

Den canadiske økonomiprofessor Michel Chossudovsky opridser her de skræmmende perspektiver ved de amerikansk-israelske krigshandlinger og de imperialistiske planer for Mellemøsten – og appellerer til krigsmodstandere og progressive verden over om straks at gå i gang for at stoppe vanviddet.

Oven på Israels bombninger af Beirut er der fare for, at den amerikansk-ledede krig i Mellemøsten, der for nærværende er kendetegnet ved tre adskilte krigsskuepladser (Afghanistan, Palæstina og Irak), vil eskalere og udvides til hele Mellemøsten og den centralasiatiske region.

Bombningerne af Libanon er en del af en omhyggeligt planlagt militær dagsorden. De er ikke spontane hævnaktioner fra Israels side. De er udtryk for en provokation.

Angrebene kan faktisk bruges som påskud for at iværksætte en langt bredere militær operation, som længe har været under aktiv planlægning. Bombningerne blev utvivlsomt gennemført med Washingtons billigelse.

Timing af disse bombardementer hænger sammen med konfrontationen med Iran omkring dets påståede atomvåbenprogram. De bør ansues og ana-

Resultatet af de barbariske israelske terrorbombninger af Huraik-kvarteret i Beirut (21. juli) - en ny massakre på civile.

lyseres i lyset af de amerikansk-israelske geopolitiske og strategiske interesser i hele regionen.

Bombningerne af Beirut bør også ses i sammenhæng med tilbagetrækningen af syriske tropper fra Libanon, der har givet nyt rum for udstationering af israelske styrker.

Siden 2004 har USA, Israel og Tyrkiet udviklet konkrete krigsplaner, der indebærer luftangreb på de iranske atomanlæg. Israel er udset til at spille en direkte aktiv rolle i den amerikanske militære operation imod Iran, hvilket også var et emne for drøftelser på G8-mødet i Skt. Petersborg den 15.-17. juli.

Siden slutningen af 2004 har Israel opbygget lagre af amerikanskproducerede våbensystemer til brug ved et angreb på Iran. Disse lagre er finansieret af amerikansk militærbistand og var stort set færdigbyggede i juni 2005. Israel har fra USA fået leveret adskillige tusinde 'smarte luftbårne våben', indbefattet omkring 500 'bunker-buster'-bomber, der også kan fremføre taktiske atombomber. Taktiske atomvåben er klargjort af USA og adskillige af dets allierede og vil kunne bruges imod Iran. Israels atommissiler er rettet imod Teheran.

Den tyrkiske deltagelse i den amerikansk-israelske operation er endnu en faktor, som følger oven på en overenskomst fra 2004 mellem Ankara og Tel Aviv.

Udvidelse af krigen

Teheran har givet udtryk for, at det – hvis det angribes – vil gøre gengæld i form af ballistiske missilangreb rettet imod Israel. Sådanne angreb kunne også ramme amerikanske militærinstallationer i Irak og Den Persiske Golf, og dette ville øjeblikkeligt udløse en spiral af militær optrapning hen imod total krig.

På G8's dagsorden var der også et udkast til en FN-sikkerhedsrådsresolution om Irans påståede (ikke-eksisterende) kernevåbenprogram, der ifølge avisberetninger stiltiende er accepteret af Rusland og Kina. Denne resolution vil, hvis den bliver vedtaget, bane vej for straffe-bombardementer af Iran med fuld støtte fra USA's europæiske allierede.

Israel er nu en del af den anglo-amerikanske militærkoalition. Hvis disse bombeangreb bliver gennemført med Israels aktive deltagelse, vil både Libanon og Syrien blive en del af en meget omfattende krigszone.

Det er derfor afgørende, at folkebevægelser over hele verden ufortøvet går i gang med at konfrontere deres respektive regeringer for at omstøde og ødelægge denne militære dagsorden, der truer menneskehedens fremtid.

Oversættelse: Hans Pendrup

FN's nødhjælpskoordinator Jan Egeland: Israel bryder international lov

Den norske nødhjælpskoordinator i FN Jan Egeland er den eneste fremtrædende personlighed i den vestlige magtkreds, som har haft anstændighed nok til at kritisere Israels kriminelle krig mod Libanon med vilde bombardementer af boligkvarterer.

- Det er forfærdeligt. Jeg vidste ikke, det var boligblok efter boligblok. Det gør det til en overtrædelse af menneskerettighederne, sagde Egeland til journalister lørdag, da han tilså den tæt befolkede bydel Haret Hreik i Beirut, som intensive israelske bombninger har forvandlet til murbrokker og støv.

- Det er større og langt mere omfattende, end jeg havde forestillet mig, sagde Egeland fra en ruinbunke i et øde kvarter langt de fleste var flygtet fra.

Det vurderes, at omkring en million libanesere er i internt eksil, fordrevet af den umådeholdne israelske magtanvendelse mod civilbefolkningen. Ifølge FN-talsmanden er 'en humanitær krise

Libanesiske børn i ruinerne efter byen Zebdine, som blev sønderbombet af israelske bombefly

uden enhver tvivl ved at udvikle sig i Libanon'. Egeland anslår, at mellem en halv og en million libanesere har brug for international hjælp.

Problemet er, at Israel ikke har tilladt hjælp at komme sikkert frem: - Indtil videre har Israel ikke villet give os tilladelse, siger Egeland.

Han vurderer, at der er brug for øjeblikkelig hjælp til omkring 700 millioner kroner for at undgå, at den humanitære krise bliver endnu større.

- Vi vil gennemføre en større hjælpeaktion, men volden må stoppe.

USA og dets allierede – Danmark indbefattet – vil ikke skride ind over for Israels åbenlyse krigsforbrydelser, men støtter dets udryddelsespolitik over for Hizbollah (der i 2000 fordrev de israelske besættelsesstyrker fra Libanon) og bombardementerne mod et land og dets civilbefolkning.

USA har tilmed fremskyndet leverancerne af præcisionsbomber til Israel.

Protestdemonstration i Odense Stop Israels terror

Henved 800, måske helt op til 1000, deltog i protesten i Odense lørdag den 22. juli mod Israels aggressionskrig mod Libanon og palæstinenserne:

Israel ud af Libanon og Gaza

Mange palæstinensere, mange irakere, og mange danskere, var med. Blandt talerne var forfatteren Albert Petersen, Bent Hansen fra Palæstinainitiativet i Odense og imam Abu Hassan fra Palæstinensere i Odense.

De amerikanske høge lugter blod

af Jim Lobe

Israel og de amerikanske neokonservative går efter at knuse Hizbollah og gennemføre et regimeskifte i Syrien og Iran med militærmagt.

Fremtrædende neokonservative – der står med en gunstig lejlighed til at genvinde tabt indflydelse pga. tilbageslaget i Irak – opfordrer til betingelsesløs amerikansk støtte til Israels militære offensiver i Gaza og Libanon og til "regimeskift" i Syrien og Iran i forbindelse med mulige amerikanske angreb på Teherans atomfaciliteter som gengældelse for dets støtte til Hizbollah.

I en leder i Weekly Standard med overskriften "Our War" kaldte redaktøren William Kristol Iran "den primære drivkraft bag de terroristgrupper, der har startet denne krig", og som, hævdede han, burde betragtes som del af "den globale kamp imod radikal islamisme".

Han beklagede, at Washington for nylig havde gjort et "ringe stykke arbejde i henseende til at modvirke og svække Syrien og Iran", og opfordrede præsident George W. Bush til at flyve direkte fra det "tåbelige (G8-) topmøde i St. Petersburg ... til Jerusalem, hovedstaden i en nation, der står sammen med os, og som er villig til at kæmpe med os imod vore fælles fjender".

"Dette er også vores krig," sagde Kristol, der også var medstifter og med-formand for det på det seneste hændende Project for the New American Century (PNAC).

Som et ekko af ovennævnte siger Larry Kudlow, en neo-konservativ kommentator ved Standards højreorienterede konkurrent, the National Review:

"Alle vi i den frie verden skylder Israel en enorm tak for at forsvare vor frihed, demokrati og sikkerhed imod de af den iranske katteflo totalt dominerende terrorist-forbundsfæller Hizbollah og Hamas."

"De forsvare deres eget hjemland og hele eksistens, men de forsvare også det amerikanske fædreland som vor demokratiske allierede i frontlinjen

i Mellemøsten," hævder Kudlow, der, ligesom Kristol og andre ligesindede polemikere også nævnte Syrien, "der også er dirigeret af Iran", som et lovende mål, efterhånden som konflikten ekspanderer.

De to ledere er blot de seneste eksempler på en mængde kommentarer, der er fremkommet i amerikanske trykte medier og radio, siden Israel begyndte at bombe mål i Libanon som gengældelse for Hizbollahs fatale angreb over grænsen sidste onsdag.

De viser sig at være en del af en bevidst kampagne fra de neokonservative og nogle af deres højreorienterede støtters side for at fremstille den nuværende konflikt som del af en global kamp, der sætter Israel ind som den vestlige civilisations fremskudte base imod islamistisk ekstremisme, der er organiseret og dirigeret af Iran og dets juniorpartner Syrien.

Dette synspunkt blev måske mest dramatisk udtrykt af den tidligere leder af den republikanske gruppe i Repræsentanternes Hus Newt Gingrich i en udsendelse på the National Broadcasting Co.s Meet the Press i søndags, hvor han beskrev konflikten som "de tidlige stadier af ... den tredje verdenskrig".

Bestræbelserne på at indplacere den nuværende voldsbølge som en del af en meget større kamp – og Israels rolle som Washingtons mest loyale frontlinje-allierede – vækker mindelser om de neo-konservatives tidlige reaktion på terrorangrebene på New York og Pentagon 11. september 2001.

Kun ni dage efter 11. sept. udsendte Kristol og PNAC – der blandt medun-

derskriverne tæller vicepræsident Dick Cheney, Pentagonchef Donald Rumsfeld og et halvt dusin andre af Bush-administrationens overordnede embedsmænd – et åbent brev til Bush, der opfordrede De Forenede Stater til at øve gengæld ikke kun imod al-Qaeda og Afghanistan, men også imod Israels regionale hovedfjender, startende med den irakiske præsident Saddam Hussein og den palæstinensiske befrielsesorganisations formand Yasser Arafat.

Derudover (anbefalede brevet) "må enhver krig imod terrorisme rettes imod Hizbollah. Vi mener, at administrationen burde kræve, at Iran og Syrien øjeblikkeligt indstiller al militær, finansiel og politisk støtte til Hizbollah og dets operationer. Hvis Iran og Syrien skulle nægte at samtykke, burde administrationen overveje passende forholdsregler imod disse statssponsorer af terrorisme."

"Israel har været og forbliver Amerikas mest trofaste allierede imod international terrorisme, især i Mellemøsten," fastslog brevet. "De Forenede Stater burde fuldt ud støtte vort fælles demokrati i dets kamp imod terrorisme."

Mens den irakiske og palæstinensiske del af PNAC's dagsorden hurtigt blev officiel amerikansk politik og rent faktisk også realiseret, så blev den neo-konservatives forhåbning om, at Bush ville tage fat på Hizbollah (og tillige Syrien og Iran), stadig udskudt, efterhånden som de amerikanske militærstyrker blev stoppet op af en stadig mere blodig og bekostelig krig mod modstanden i Irak.

Efterhånden som situationen i Irak forværredes, aftog den neo-konservati-

ve indflydelse i og på administrationen også til fordel for "realisterne", der hovedsagelig havde fodfæste omkring udenrigsministeriet, og som foretrak en mindre aggressiv politik, der tog sigte på at sikre et samarbejde med Damaskus og Teheran om at stabilisere Irak og styrke den valgte libanesiske regering, som Hizbollah blev gjort til en del af.

I den sammenhæng repræsenterede den nuværende konflikt en gylden lejlighed for de neokonservative til at igen at hævde deres indflydelse og genoplive deres Israel-centrerede dagsorden imod Hizbollah og dennes to stats-sponsorer.

"*Irans stedfortræder-krig*", bragede det hen over forsiden på denne uges Standard, der også præsenterede ikke færre end tre andre artikler (ud over Kristols leder) der understregede Iran som bagmand for Hizbollah og Hamas og nødvendigheden af, at USA stod sammen med Israel eller selv gik selvstændigt i aktion imod Teheran og/eller Damaskus, som Kristol selv anbefaler det.

Et vigtigt tema i den nye kampagne er, at den mere forsonlige "realistiske" politik over for Syrien og Iran, som udenrigsministeriet følger, i virkeligheden har givet bagslag ved at få Washington til at fremstå som svag.

"*De tester os nu mere dristigt, end man ville have troet muligt for få år siden*," skrev Kristol. "*Svaghed er proaktiv. Vi har været for svage og har tilladt os at blive opfattet som svage*," fortsatte han og tilføjede, at "*det rette svar er fornyet styrke*", især "*i forhold til at gå efter regimeskift i Syrien og Iran og overveje at modgå denne iranske aggressions-handling med et militært slag imod iranske atomfaciliteter*."

Den forestilling, at amerikansk politik i regionen er blevet alt for slap og imødekommende, genspejles hos en række andre neo-konservative, især Michael Rubin, en yderst produktiv-analytiker på det hardline-orienterede *American Enterprise Institute* og en protege af Cheneys fortrolige, den tidligere forsvarsudvalgsformand Richard Perle.

I en ledsagende Standard-artikel karakteriserede Rubin den seneste udenrigsministerielle politik som "*kun snak og ingen strategi*", der havde opmuntrret fjenderne, især Iran, til at udfordre Washington og dets allierede.

I en anden artikel i National Review

i mandags med den grove overskrift "*Udslettelse først*", udpenslede Rubin dette tema, idet han hævdede, at diplomati under den nuværende krise kun vil være succesfuld, "*hvis det indsættes både efter udslettelsen af Hizbollah og Hamas, og efter deres hjemmelsmænd betaler en frygtelig pris for deres støtte. Hvis ... fred er det, der tilsigtes, er det uomgængeligt at straffe den syriske og den iranske ledelse*," skrev han.

Frem for alt er den amerikanske stilling i regionen ifølge de neo-konservative nu uløseligt bundet til succes eller nederlag for Israels militære kampagne.

I endnu en Standard-artikel med overskriften "*Slynglerne slår tilbage: Iran Syrien, Hamas og Hizbollah vs Israel*" hævdede Robert Satloff, adm. direktør for det høge-dominerede pro-israel-

ske *Washington Institute for Near East Policy*, at "*nederlag for Israel – enten på slagmarken eller via påtvungne kompromisser om at opnå en bristfældig våbenstilstand – er et nederlag for amerikanske interesser; det vil inspirere radikale af enhver slags, frigøre Iran og Syrien til at sprede mere lemlæstelse inde i Irak og gøre vor egen endelige konfrontation med denne løsslupne alliance af ekstremister mere sandsynlig*."

21.07.2006

Jim Lobe skriver for Inter Press Service og for Foreign Policy in Focus – et fælles projekt mellem det Washington-baserede Institute for Policy Studies og Interhemispheric Resource Center i New Mexico.

Oversættelse: Hans Pendrup

4. juli: Guantanamo og Rebild-protest

Omkring 450 demonstranter i orange fangedragter, lænker og sorte hætter gik den 4. juli til den amerikanske ambassade i København.

Det skete på den amerikanske uafhængighedsdag i protest mod Guantanamo-basen på Cuba, hvor USA tilbageholder 450 terrorismestænkte. Demonstrationen var organiseret af christianitter og medlemmer af teatergruppen Trundholm Mose – det nyopståede og 30 års-jubilerende Solvog-

nen.

Politiet skred ikke ind, selvom demonstranterne var maskerede. Det er tilladt at bære maske, hvis der er tale om et 'anerkendelsesværdigt formål'.

Også ved den traditionelle 4. julfest i Rebild Bakker blev der demonstreret. Den amerikanske ambassadør fik afbrudt sin tale af tudehorn. Demonstranterne medbragte bannere med slagord mod krigen i Irak.

Århus Sporveje forhaler løsning

Da de århusianske bybuschauffører i maj valgte at køre konflikten ind og busserne ud af garagen, var der mange af dem, der havde bange anelser om det kommende forløb.

Der var nemlig ikke slået søm i den endelige vinterkøreplan, som skal træde i kraft den 14. august. Det var til gengæld aftalt, at rammerne for den nye køreplan skulle være færdigforhandlet i midten af juni. Denne dato er nu langt overskredet, og forhandlingerne er simpelthen kørt fast eller brudt sammen. Det skyldes ifølge Fag Og Arbejde (FOA), at Århus Sporveje ikke har haft rent mel i posen, da de indgik aftalen.

Bybuschaufførerne frygter på egne og passagerernes vegne, at de nuværende forhold vil fortsætte i efteråret. Da aftalen blev indgået i slutningen af maj, skrev Kommunistisk Politik: 0 "Der er fortsat problemer med lange vagter på op til ni timers kørsel og alt for kort varsel om arbejdstid. Sommerferiekø-

replanen har medført kaotiske tilstande. Der er talrige aflysninger hver eneste dag."

Man kan med rette hævde, at Århus Sporveje og kommunen bruger passagerer og chauffører som gidsler i et spil, hvis dagsorden sandsynligvis er en helt anden end spørgsmål om ordentlige arbejdsvilkår. Bag ved hundredvis af forhandlingstimer og den årelange konflikt rumsterer der nemlig et privatiseringsspøgelse. Det afslørede direktøren for Århus Sporveje, Torben Høyer, i personalebladet helt tilbage i september 2005: 0 "Strategien er klar. Vi skal vinde et kommende udbud."

Strategien for kommunen er klar, da den mere eller mindre i forbindelse med den nye regionsstruktur er pålagt at udlicitere busdriften. For Århus Sporveje og direktør Torben Høyer er det lige så klart, at deres interesser er at overleve ved at vinde licitationen på bekostning af chaufførernes løn og arbejdsforhold. For chaufførerne er det endnu mere klart, at deres interesser er at slås for, at deres forhold minimum bliver bevaret.

Kommunen frygter med rette, at en

udlicitering meget let kunne udløse RiBus-tilstande i Århus – måske endda i større omfang. Det er måske i det lys, man skal forstå kommunens forhalingsmanøvrer, der på én og samme gang kan svække chaufførernes sammenhold og deres lokale opbakning.

Rådmand Peter Thygesen (R) kom i begyndelsen af juli med et ultimatum til chaufførerne. Thygesen er bl.a. sur over, at to dages fri er 48 timer: "Det er ufleksibelt og skal laves om." Thygesen mener at vide, at "der er mange chauffører, som har valgt at blive syge ... ekstrem oversygelighed må være psykisk betinget". Det er godt, at rådmand Peter Thygesen er kommet frem fra sit skjul og tager ansvaret for direktør for Århus Sporveje Torben Højers forhandlingsposition og manglende ansættelse af chauffører. Det viser, at det hele tiden har været Århus byråd, der har haft ansvaret for de manglende busser.

Chaufførernes organisering i henholdsvis 3F og FOA er ikke ideel, når det gælder deres interne sammenhold, hvilket kun skærpes, idet de to forbund står med hver deres holdning til problemerne.

Der ligger også et kæmpe potentiale af solidaritet i den store århusianske befolkning og måske ikke mindst fra chaufførernes offentlige kollegaer.

Den Kommunale Fællesrepræsentation (DKF) i Århus afholdt således en generalforsamling to uger efter velfærdsdemonstrationerne den 17. maj, hvor de i en udtalelse gav luft for deres fortsatte harme mod en kommende velfærdsreform: 0- Det må være slut med flinkeskolen. Vi er klar til at træde i aktion, hvis der indgås forlig om velfærdsforringelser.

Det er en markant, nødvendig og brugbar melding. DKF overvejer muligvis i en situation, hvor velfærdsreformens forlig med arbejdspladserne, uddannelsesstederne og Christiansborg er gået på sommerferie, at overføre deres solidariske og konsekvente ideer til sympati med en mulig udløsning af en buskonflikt i byen?

Det kunne i hvert fald vise sig at være et afgørende omdrejningspunkt for udfaldet af en sådan konflikt og dens varighed.

Anti-velfærd

Mens der i medierne er gjort en del ud af at redegøre for det såkaldte velfærdsforligs betydning for tilbage-trækningsalderen til henholdsvis efterløn og pension, så har det været yderst spagfærdigt med hensyn til konsekvenserne for dagpengemodtagerne, hvor især de ældre rammes hårdt med forringelser.

Her er i korte træk nogle væsentlige delelementer:

- Hvor man som ledig bliver tvangsaktiveret efter et års arbejdsledighed, sænkes denne grænse nu til ni måneder.
- De 55-59-årige dagpengemodtagere fratages deres ret til forlængede dagpenge, der sikrer dem dagpenge frem til efterlønnen som 60-årige.
- 58-59-årige arbejdsledige fritages

ikke længere for aktivering.

- Ledige over 60 år vil til gengæld få forhøjet deres dagpengereet til fire år modsat 2½ år i dag.
- Der indføres øget løntilskud til arbejdsledige (i mindst 12 måneder) over 55 år.
- Ældre arbejdsledige, der mister dagpengereetten, har ret til et seniorjob til overenskomstmæssig løn. Kommunerne er blevet pålagt pligt til at ansætte dem. De ledige skal samtidig stå til rådighed for formidlet arbejde.

Forliget rummer således en væsentlig brodd mod ældre arbejdsledige, hvoraf de fleste ikke forstår jagten på dem. Den almindelige kommentar lyder:

- Arbejdsgiverne vil jo stadig ikke ha' os!

Bud efter bude

Stik imod alle forudsigelser omkring det elektroniske informations- og distributionssamfund så er antallet af fysisk omdelte forsendelser steget voldsomt. For femten til tyve år siden blev vi spået, at alle meddelelser ville blive overtaget af den elektroniske forsendelsesform. De faglige ledere i postvæsenet erklærede, at de ansatte måtte anerkende situationen, og i konkurrencens navn gearedes antallet af ansatte til det lavere produktionsniveau.

I takt med stigningen af mails, sms'er samt øget brug af mobiltelefoner er antallet af forsendelser i almindelighed steget med særlig vægt på reklamer og nu også gratisaviser. To nye annoncerede gratisaviser til efteråret vil angiveligvis føre til en såkaldt overophedning i efterspørgsel på omdelere i en grad, der får de konkurrerende selskaber til at spekulere i import af polsk arbejdskraft.

Post Danmark har efterhånden gennemført så utålelige arbejdsvilkår, at virksomheden allerede i dag oplever en medarbejderflugt, der efterfølgende medfører en forøgelse af pålagt overarbejde, der igen undergraver arbejdsforholdene.

For nylig har Post Danmark indgået et frivilligt forlig for at undgå en arbejdsretsdom. Forliget indeholder en bod på 100.000 kr. til forbundet 3F, samt at virksomheden skal indfri en efterbetaling til 40 ansatte af et indtil videre ukendt beløb for overtrædelse af indgåede overarbejdsaftaler. De ansatte

havde strejket mod den voldsomme mængde overarbejde, de blev pålagt, hvilket stred imod overenskomsten, der siger, at arbejdet skal planlægges efter den forventede postmængde. Arbejdsretten vurderede – helt usædvanligt – at strejken var en forståelig situation, og fritog dermed de ansatte for ansvaret, der i stedet blev pålagt Post Danmark.

Forbundet 3F og afdelingen 3F Lager, Post og Servicearbejdernes Fagforening i København vurderer nu, at omfanget af forsendelser til omdeling i husstande med de to nye gratisaviser stiger så voldsomt, at det vil smitte af på løn og arbejdsforhold. I Storkøbenhavn dukker der også et nyt brevomdelingsselskab op ved navn Citymail. I hvert fald satser 3F på, at situationen kan benyttes til at lue ud i de værste ”arme-ben”-firmaer, der kører efter bedste westernstil.

Formanden for 3F-afdelingen i København, Bjarne Høpner, formulerer det således:

- Jo bedre forhold for budene, jo flere vil have jobbet og medvirke til sikker og stabil distribution.

Han er ganske vist samtidig klar over arbejdsgivernes interesse for polsk eller anden østeuropæisk arbejdskraft. Omdelingen af adresseløse forsendelser kræver jo ikke anden kvalifikation end god fysik, men importtruslen bekymrer ham ikke:

- Firmaerne må jo så indrette sig efter Østafstalen med dertilhørende overenskomst, rimelige boliger og forplejning.

Aktier i børnearbejde

Det er ikke lang tid siden, at fagbevægelsen kørte en kampagne mod importerede varer fra Kina, der var produceret af underbetalte børnearbejdere. Det er jo slemt, så hvorfor ikke lade forbrugerne om at have dårlig samvittighed i denne globaliseringsstid?

Helt anderledes forholder det sig med Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD) og Arbejdsmarkedets Tillægs Pension (ATP), som har investeret 100 millioner kroner i Hennes & Mauritz.

Såvel LD som ATP bygger deres formue, fonde og investeringer på lønmodtagerkapital, hvorfor de forpligter sig til en særlig ”pæn” investeringspolitik, hvilket man ikke kan sige om deres investering i H&M. Det viser sig nemlig, at firmaet får produceret deres varer fra Cambodja, hvor 14-15-årige piger syr tøjet til en månedsløn på omkring 280 kr.

FN's arbejderorganisation ILO har rejst 46 krav til fabrikken, hvor kun de 20 er indfriet.

Uligelønnen fortsætter i pensionen

På trods af loven om ligeløn uanset køn, der blev vedtaget for mere end 30 år siden, eksisterer ulighederne fortsat på det danske arbejdsmarked. Denne mekanisme har været med til at sikre, at mænd er i stand til at spare 45 pct. mere op til pension end kvinder.

Til gengæld har gifte kvinder haft en vis sikkerhed, idet nogle typer pensioner i tilfælde af skilsmisse er blevet delt ligeligt. Det er der med den nye reform nu sat en stopper for, idet de nye regler betyder, at hver ægtefælle beholder egen pension ved skilsmisse.

Aktiveringsfusk

Mindst 26 danske kommuner har ifølge tilsynsmyndighederne brudt loven og sendt ledige i ulovlig aktivering de seneste år. Syv af sagerne er fra 2006 og endnu flere klagesager er på vej, skriver Fagbladet 3F.

Streg over skattegæld

Dansk Supermarked, hvori A.P. Møller-Mærsk er storaktionær, har slået en streg over en milliardstor skattegæld med henvisning til en lov indført af regeringen, Dansk Folkeparti og De Radikale i april 2002.

Det er kun en måned siden, at Kommunistisk Politik kunne oplyse, at DUC, hvor Mærsk ejer 40 pct., for skatteårene 2004 og '05 har betalt fem mia. kr. for lidt i skat, som blev eftergivet af regeringen.

-gri

Krigen mod Palæstina og Irak

Af Ibrahim Ebeid

Den racistiske krig mod Irak og Palæstina fortsætter med uformindsket styrke. Det samme gør drabene på irakere og palæstinensere, og uden nogen afslutning i sigte. Man kan spørge sig selv, om disse mellem USA og den zionistiske enhed koordinerede angreb ikke er andet end terrorkrig og folkemord mod den arabiske nation?

Som en person, der er født i Palæstina før oprettelsen af den zionistiske stat, har jeg set Vestens racistiske handlinger imod mit land, Palæstina. Jeg har ikke læst om Vesten og dets fjendtlige holdning til araberne i bøger eller aviser. Jeg har set og gennemlevet det selv i mange årtier. Og jeg må sige, at Vesten aldrig har ophørt med at konspirere imod det palæstinensiske folk og den arabiske nation. Sykes-Picot-aftalen (aftale mellem Storbritannien og Frankrig i maj 1916, hvor Mellemøsten blev opdelt i henholdsvis britiske og franske interessesfærer, o.a.) var begyndelsen på araberne lidelser og tabet af Palæstina. Området blev efter 1. verdenskrig delt og revet fra hinanden. En mærkelig enhed blev skabt midt i vores land, i Palæstina, for at forhindre vores uafhængighed i et forenet arabisk fædreland og berøve os fremskridt. Vesten var ansvarlig for den katastrofe, der tvang mere end seks millioner palæstinensere til at blive flygtninge, som er spredt rundt i verden. Mange af dem har levet i miserable lejre uden de basale faciliteter i seks årtier, mens racistiske udenlandske bosættere lever i deres hjem og på deres jord.

Jeg mener, at en af hovedårsagerne til, hvorfor Irak blev angrebet og besat, var at tilfredsstille og beskytte den illegale enhed "Israel". Iraks baathistiske styre var en stærk støtte for den palæstinensiske sag og Palæstinas befrielse. Derfor blev Irak angrebet, ødelagt og besat.

USA har aldrig vist nogen sympati med palæstinenserne. Da zionisterne angreb Ramallah og lukkede Yassir Arafat inde i regeringsbygningen i Ramallah og ødelagde hele bygningen, skyndte USA's præsident George W. Bush at retfærdiggøre denne afskyelige handling som en legitim aktion, fordi "Israel har ret til at forsvare sig selv", som han erklærede.

USA's aggression mod Irak ligner meget zionisternes aggression mod Palæstina. USA har smadret Irak og erstattet dets legitime regering med én, der er sekterisk, racistisk og safavidisk (proiransk). Tusinder af irakere arresteres, og mere end to millioner er blevet dræbt, enten af den dødbringende blokade eller af krigen og invasionen. Sne-sevis af irakere kidnappes, tortureres og dræbes hver dag af den sekteriske regerings dødspatroljer og besættelsesmagten. Irak har aldrig gennemlevet sådan en tilstand, før Bush "befriede" det.

De uhyrlige angreb på palæstinensere, der lever i Irak, fortsætter. Over 55 palæstinensere er indtil nu blevet kidnappet eller dræbt af det "irakiske" politi og den sekteriske milits Badr-brigaden (*proiransk, o.a.*). De seneste tilfælde fandt sted den 28. juni, da fem palæstinensere blev dræbt.

Badr-brigaden arresterede Adnan Safwat Ibrahim, en 67-årig skolelærer, ved en kontrolpost. To dage senere var hans lig sammen med to andre lig i lig-huset. Han var blevet tortureret med syre, og mærkerne herfra kunne ses i hans ansigt og på hans krop.

Et andet tilfælde skete, da fire palæstinensiske brødre og deres irakiske svoger var på vej til Al-Kindi-hospitalet i Bagdad for at få udleveret liget af deres bror, som var blevet dræbt af Badr-brigaden. De fem personer blev kidnappet og dræbt.

Mange mennesker tør ikke kræve deres døde pårørende udleveret, for hvis de gør det, så vil deres skæbne blive den samme som dem, der blev kidnappet, tortureret og dræbt.

I Palæstina ødelægger den zionistiske

Protest, Rådhuspladsen København

hær systematisk palæstinenserne hjem, konfiskerer deres jord og lader missiler, som dræber mænd, kvinder, børn og dyr, regne ned over dem. Angrebet på Gaza, ødelæggelsen af broer og elektricitets- og vandværker er meget lig det, som irakerne udsættes for. Nu er palæstinenserne i Gaza uden vand, elektricitet, mad og medicin, præcis som deres brødre og søstre i Irak. Mens jeg var i gang med at skrive denne artikel, faldt bomberne over Gaza, det tættest befolkede område i verden. Den zionistiske fjende og dens støtter har intet tilovers for menneskeliv, især når det gælder arabere.

Ødelæggelsen af regeringsbygninger, indenrigsministeriet og andre vitale faciliteter, kidnappingen af parlamentsmedlemmer og otte ministre i den legitime valgte regering i Ramallah og Gaza er terrorhandlinger, som hele verden må fordømme. Men præsident Bush retfærdiggør sådanne forbrydelser, fordi "Israel har ret til at forsvare sig". Støtte til sådanne handlinger er terrorisme, og terrorisme skal ikke gå upåagtet hen. Disse angreb og blokaden har til formål at tilintetgøre palæstinenserne håb og føre dem ud i desperation og håbløshed.

Er angrebet på palæstinenserne for at skabe demokrati og sprede det i den arabiske verden? Hvis demokrati er blodigt og folkemorderisk, så afviser vi på det skarpeste det, og vort folk vil fortsætte sin kamp med alle midler for at slippe af med et sådant "demokrati". Eller er angrebet med det formål at erstatte den valgte regering med en anden, der er tæmmet og smager USA

Palæstinensere demonstrerer i forbindelse med USA's krigstrusler til støtte for Irak i Gaza By 17/1 2003.

og zionisterne?

De zionistiske artilleriangreb og luftbombardementerne af Gaza By og Gaza-striben med amerikansk producerede fly og våben – i kombination med den dødelige embargo og kvælning af det palæstinensiske folk – er i virkeligheden folkemorderiske handlinger. De palæstinensiske børn forhindres i at få mad, medicin, mælk og anden ernæring. De sulter på grund af den embargo, som er påtvunget dem af zionisterne, USA og EU. De lider samme skæbne som de 500.000 irakiske børn, som omkom under den dræbende embargo mod Irak. Er det "prisen værd"? Ifølge præsident Bush og de vestlige ledere er det prisen værd, fordi "Israel har ret til at forsvare sig".

Gazas børn lever i frygt og er rædselsslagne. Frygten står malet i deres ansigter, som jeg har set det på billeder i arabiske aviser. Jeg kiggede på disse billeder, græd og ønskede, at jeg var hos mit folk i disse svære tider for at dele dets sorg, frygt, lidelser og håb, men nogle gange blæser vinden imod ens ønsker.

Det palæstinensiske og arabiske folk vil fortsætte kampen for at genoprette deres land, og indtil alle flygtninge kan vende tilbage til deres hjem, byer og landsbyer vil de ikke falde til ro. I Irak og Palæstina ser vi pionererne.

Ibrahim Ebeid er palæstinenser, født 1935 i Jaffa og har været politisk aktiv siden 1954. Han bor i USA og er medredaktør af det panarabiske tidsskrift Al-Moharer (Befrieren).

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Irak Blog fra The war against Palestine and Iraq, Al-Moharer, 15. juli 2006.

Syge meldinger

Med hånden på hjertet så har alle vist oplevet at stå i en situation, hvor man fysisk eller psykisk er så udbændt, at man ikke kan gå på arbejde uden at være i stand til at videregive en diagnose, der over for ledere og kollegaer vil retfærdiggøre en sygemelding. Det er her, nødløgnen kommer ind i billedet.

Opfindsomheden til at finde den mest troværdige årsag er forskellig fra person til person. Personligt hører jeg absolut til i den tynde ende. Jeg har eksempelvis præsteret at påstå, jeg havde fået salmonellaforgiftning, hvilket min arbejdsleder med et enkelt spørgsmål hurtigt konstaterede var et fejlskud.

Nu kunne han heldigvis ikke se, at mine ører i flovhed antog en dybrød kulør, mens jeg forsøgte en retræte:

- Nå, men så er det vel blot en maveforkølelse.

Nogle ledere opkaster sig selv til fuldt uddannede læger, hvorfor de ikke blot er i stand til at stille diagnoser gennem TDC's kabler, men tillige ordinerer helbredelsen, så man erklæres raskmeldt i hvert fald til næste dag. Nogle mener oven i købet, at arbejde er den eneste kur til helbredelse. Jeg har tilmed været ude for en arbejdsleder, der var gift med en læge, hvorfor hver eneste sygemelding blev forelagt den bedre halvdel og recepten kunne udskrives.

På min nuværende arbejdsplads er opfindsomheden så voldsom, hvorfor vi har udskrevet en konkurrence, der præmieres hvert år til julefrokosten.

Sidste år gik den halve flaske Gammel Dansk til Jacob, som i årevis malende havde fortalt os om hans fantastiske have, der er på størrelse med et frimærke. Da Jacob ikke ynder at passe have, så har han lagt fliser i størsteparten af haven og fortrængt blomsterne til en smal stribe, der forhøjet og afgrænset af en lille 10 cm. høj stensætning.

Derfor vakte det almindelig moro, da han meldte sig med påstanden om, at han havde forstuvet foden i forbindelse med havearbejde, fordi han var faldet ned af stensætningen. Nu er det ikke for ingenting, at han også opbærer øgenavnet Arme & ben, fordi hans legemsdele altid flagrer rundt som møllevinger, hvilket medfører en vis klodsethed. Vi var da også helt sikre på, at hans historie var sand.

I år har Randi taget førertrøjen på. Måske er det tilmed Jacob, der har inspireret hende. Under alle omstændigheder ringede hun forleden til os med en melding:

- Jeg kan desværre ikke komme i dag.

- Jamen hvad er der dog i vejen? spurgte Vibeke, der vidste, at Randi var bekymret for sin søster, der var blevet indlagt på hospitalet.

- Jeg er kommet til skade, erklærede hun efterfulgt af en lang tavshed. Det var tydeligt, at hun havde vanskeligt ved at komme med hele historien, og Vibeke ville jo ikke virke alt for snagende. På den anden side vil man jo gerne udvise lidt omsorg:

- Jamen, er det noget alvorligt.

- Næh, jeg har fået trykket et ribben.

- Hvordan er du da kommet af sted med det?

- Jeg faldt ned af min kontorstol.

Vibeke knækkede sammen af grin i et omfang, der fik os andre til at studse.

Historien var, at Randi havde tabt en kuglepen, men mageligheden havde forbudt hende at rejse sig for at få fat i den. I stedet havde hun lænet sig ud over armlænet, stolen rullede og væltede. I faldet stødte hun sig på armlænet.

Jacob og Randi har i hvert fald givet deres bidrag til statistikken, der siger, at de fleste ulykker sker i hjemmet.

Reno

GÅ MED

International Fredsvagt

ved Christiansborg

1. august 2006 fra kl. 17

Demo'en starter på Christiania kl. 15

Talere

Sang: Annisette

Musik ved bl.a. Fri Ga!lakse. og Street Committee

Internationale gæster fra mere end 20 lande vil protestere mod
Israels terrorkrig mod Libanon og det palæstinensiske folk
og kræver alle fremmede tropper ud af Irak og Afghanistan nu!

***EN HEL VERDEN SIGER:
EN ANDEN VERDEN ER NØDVENDIG!***

Arrangør:

International Ungdomslejr mod Fascisme og Imperialisme -
med støtte fra FredsVagten ved Christiansborg, Budskab fra Græsrodderne,
Forsvar Christiania og Stop Terrorkrigen.

www.iul2006.net

På tide at sige fra

Selv hjemmeværnet sendes i krig i udlandet

Krigsgale danske politikere og generaler har gjort hæren til en loyal deltager i Bushs og USA's imperialistiske røverkrige hvor som helst. Nu sendes selv hjemmeværnet af sted. Det er på tide, at soldaterne siger stop!

Geografisk totalforvirring! Det var den første reaktion, der meldte sig ved nyheden om, at nu sendes hjemmeværnet til Irak for at deltage i krig og besættelse. De første hjemmeværnsfolk er allerede taget af sted efter endt uddannelse ved Jægerkorpset! De 12, det drejer sig om i første omgang, skal fungere som patruljefolk (herunder livvagter) og beskytte VIP-personer i den 'danske' enklave ved Basra.

Og så alligevel: Måske hærens generaler, hjemmeværnets ledelse og de gale krigspolitikere godt ved, hvad der er opad og nedad – og sender hjemmeværnsfolk i krig i udlandet af helt andre grunde. Hvad er hjemmeværnet? Det beskriver sig selv som et barn af modstandsbevægelsen – og som 'en frivillig folkelig bevægelse, der selvstændigt og i samarbejde med hæren, søværnet og flyvevåbnet løser militære opgaver samt i øvrigt yder støtte til det civile samfund'. Det har ca. 57.000 medlemmer.

At det nuværende hjemmeværn, som er en del af det imperialistiske danske militær, skulle have noget som helst med modstandsbevægelsen at gøre, er et stykke fiktion.

Det har selvfølgelig aldrig været meningen, at hjemmeværnet skulle optræde uden for landets grænser i imperialistiske aggressionskrige. Loven om hjemmeværnet har i årtier haft følgende formålsparagraf:

”§ 1. Hjemmeværnet deltager som en del af det militære forsvar i løsningen af de opgaver, der påhviler hæren, søværnet og flyvevåbnet.

Stk. 2. Hjemmeværnets virksomhed tilrettelægges således, at de frivilliges

opgaver i muligt omfang udføres i nærheden af den enkeltes hjemmegn.”

Det er godt nok noget af et imperialistisk kvantespring, hvis Basra nu er blevet danske hjemmeværnsfolks hjemmegn.

Den virkelige årsag til, at hjemmeværnsfolk (i strid med hele den officielle hjemmeværns-idé) nu sendes ud på krigsopgaver under fremmede himmelstrøg, er simpelthen hærens rekrutteringsproblemer. Det er blevet stadig vanskeligere at finde soldater til de dræbende opgaver i Irak og Afghanistan.

Og krigen bliver mere og mere upopulær. Et klart flertal af danskerne mener, at de danske besættelsestropper skal ud af Irak. Ifølge den seneste megafonmåling for TV2 Nyhederne fra juni 2006 siger 51 procent af de 1.141 adspurgte, at de ønsker de danske soldater hjem, mens kun 40 procent mener, at de danske tropper skal forblive i det besatte Irak.

Men de danske politikere fortsætter den særdeles aktive krigspolitik. Ud over Irak, Afghanistan og Kosovo rumles der også med planer om at sende danske soldater til Darfur, Sudan, til Libanon, og hvor USA ellers har behov for det.

Soldaterne og deres familier betaler en høj pris. Døde og sårede danske soldater er ved at være hverdagskost, der kun får notitser i medierne. I dag skrivende stund såredes tre danske besættelsestropper i Helmand-provinsen i det sydlige Afghanistan, da deres køretøj ramte en mine. De oplyses uden for livsfare, men der tales ikke om mulig invalidering.

De danske soldater er sendt ud for at kæmpe på liv og død i ukendt terræn og i lande og blandt folk, der aldrig har angrebet eller besat Danmark – hvor 'hjemmeværns-opgaver' lyder som en syg joke, og også er det.

Der er ingen tradition i Danmark for, at medlemmer af de væbnede styrker siger fra og protesterer mod de ulovlige opgaver, de bliver påbudt. Det er på høje tid, at denne dårlige vane bliver brudt og soldater og frivillige - i hær og hjemmeværn - siger fra.

Den danske krigs- og besættelsesmaskine har rekrutteringsproblemer. Danske mænd og kvinder flygter fra "forsvaret", som er blevet stadig mere "aktivistisk", som krigspolitikere kalder det, det vil sige aggressivt, især efter Østblokkens fald i 1989-91.

Mens 70 soldater blandt det faste personel opsagde deres kontrakt i første kvartal sidste år, så er antallet i år mere end fordoblet til 168, skriver DR Nyheder Online den 8. juli.

Formanden for Hærens Konstabel- og Korporalforening, Flemming Nielsen, udtaler:

"Der skulle gerne gå tre-fire år mellem hver udsendelse. Men presset på nogle faggrupper er nu så stort, at de bliver sendt ud med kun et halvt års mellemrum. Kombineret med missionernes skarphed er det noget, der slider voldsomt især på familielivet."

Det er en aldeles glædelig udvikling, at flere og flere soldater giver det danske forsvar fingeren, fordi dette i dag er underlagt angrebsalliancen NATO, som igen er et organ, hvorigennem den

De danske soldater, der enten allerede er draget eller vil tage turen til Afghanistan for at deltage i besættelsen af landet og nedkæmpelsen af det afghanske folks retfærdige modstandskamp, hyler nu over, at deres uddannelse og udstyr er for dårligt.

I Politiken den 13. juli fortæller to kommende danske besættere om deres bekymringer:

Irakisk og afghansk frihedskamp giver den danske krigsmaskine problemer

Af Carsten Kofoed

amerikanske imperialismes interesser varetages.

Men spørgsmålet er så, hvorfor de gør det?

Det er først og fremmest på grund af den væbnede frihedskamp, som de heroiske folk i Irak og Afghanistan fører imod de amerikanske ledede besættelsesstyrker. Tre danske besættelse er blevet dræbt i Irak indtil nu. I Afghanistan er der endnu ikke nogen danske faldne, men næsten 300 danske besættelse skal hen over sommeren placeres i det sydlige Afghanistan, hvor den afghanske modstandsbevægelse står stærkt. Det kan koste danske tab og sætte den danske krigsmaskine under endnu større pres.

Og netop danskere, der vender hjem i sorte ligposer, er for andre danske unge den bedste medicin mod at drage ud i verden med våben i hånd, dræbe uskyldige mennesker tusindvis af kilometer fra sit eget land, undertvinge andre folk sine egne forestillinger og slavebinde dem, mens man har den frækhed at råbe op om "demokrati" og "frihed".

I virkeligheden skylder den danske ungdom de afghanske og irakiske mod-

standsfolk en stor tak, fordi de viser, at hvis man tager ud i verden som besættelse, så er der en god mulighed for at komme hjem med en plasticpose over hovedet eller i det mindste med dybe ar på krop og sjæl.

Og netop med hensyn til de psykiske eftervirkninger er det for nylig kommet frem, at hver 12. danske soldat, der har været med til at besætte Irak, får psykiske problemer efterfølgende. Der har så været røster fremme om, at der skal gøres mere for og anvendes flere midler til hjemvendte soldater i forhold til at afhjælpe de psykiske lidelser, som de har pådraget sig, mens de har terroriseret andre landes befolkninger.

Men det er en helt forkert tilgang til problemet. Kernen består i den imperialistiske udenrigspolitik, som de kriminelle politikere i Folketinget fører, og som betyder, at danske soldater, propfyldt med ækel krigspropaganda fra politikerne, forsvaret og de imperialistiske massemedier, som de i marken hurtigt finder ud af er løgn, sendes ud til fjerne egne for i Danmarks navn at forbryde sig mod de lokale, som de kalder terrorister, men som er frihedskæm-

pere på lige fod med de danske under den nazistiske besættelse af Danmark. Det er denne forbryderiske politik, der smæder Danmarks og det danske folks rygte, som skal stoppes, for så får vi heller ikke syge krigsveteraner.

Det er dog svært at se, at man i den forbindelse kan bruge Folketinget til noget som helst. Ingen partier følger en linje med bare et gran antiimperialisme.

Selv Enhedslisten er med på at levere dansk kanonføde for USA's verdensomspændende interesser, idet partiet støtter danske besættelsestropper i Darfur, hvis de bare har det korrupte FN's lyseblå hjelme på. Ja, så behøver man vel ikke nævne, at dette pseudosocialistiske parti stadig nægter at støtte den irakiske og afghanske modstand? Nej, der er ikke meget krudt at hente der.

Håbet ligger i det irakiske og afghanske folks væbnede modstand imod og sejr over den amerikanske imperialisme, som det officielle Danmark er en del af.

Alle danske soldater i udlandet hjem til Danmark nu!

Danmark ud af NATO!

For en selvstændig udenrigspolitik til støtte for verdens kæmpende folk!

Danske besættelsestropper klager over deres overordnede ligegyldighed

Af Carsten Kofoed

"Missionerne bliver skarpere og mere farlige, men materiel og uddannelse følger ikke trop," siger Poul, seniorsergent i opklaringseskadronen på Bornholm.

Han og de andre soldater, der har rejst kritik af uddannelse og materiel, ønsker ifølge Politiken ikke at få deres efternavn i avisen, fordi de frygter chikane mod deres familier. I "forsvaret" er man én stor forbryderfamilie.

Poul er tillidsmand for en gruppe af de soldater, der i oktober skal til den sydlige Helmand-provins i Afghanistan, hvor den afghanske modstand står stærkt.

"Jeg er bange for, at det nye hold ikke vil have rutinen til at løse opgaven hensigtsmæssigt," siger han.

Thomas er oversergent, og han oplever stor utilfredshed blandt soldaterne:

"Mange er nervøse over at skulle komme i kamp med udstyr, som de ikke er vant til at bruge. Det er en yderligere stressfaktor."

Men bataljonschef Hans-Christian Mathiesen beroliger. Selvom den danske krigsmaskine ikke har Eagle-køretøjer nok til træning på dansk grund og heller ikke har det kommunikationsudstyr, som bruges i Afghanistan, så vil det ifølge ham ikke gå ud over de dan-

ske besætteres sikkerhed.

Han vil lade de danske besættelsestropper tage den sidste del af deres uddannelse i Afghanistan, midt i en rasende krig.

Man forstår sandelig godt, at de danske soldater er bekymrede. For ganske nylig ramte to raketter fra den afghanske modstandsbevægelse besætternes luftbase i Kandahar, hvor 40 danske besættelsestropper er udstationeret. Og Forsvarets Efterretningstjeneste meddelte den 17. juli:

"Sikkerhedssituationen er kritisk i det sydlige og østlige Afghanistan, hvor

oprørskampen er domineret af Taliban. Der er løbende angreb og sammenstød. Antallet af angreb er markant højere end i resten af landet."

Nu er de kriminelle danske krigspolitikere også gået ind i sagen.

"Det må være på sin plads med en forklaring fra forsvarsministeren. Soldaterne skal selvfølgelig have en relevant og seriøs uddannelse, inden de bliver sendt ud," sagde den forhenværende Glistrup-tilbeder, men nu konservative forsvarsordfører Tom Behnke til DR den 14. juli.

Og Socialdemokraternes forsvarsordfører, Per Kaalund, har sagt, at han "følger missionen nøje".

Men de danske besættelse skal ikke have én eneste krone til deres beskudte krige i udlandet. Der er allerede brugt adskillige milliarder på besættelsen af Irak og Afghanistan. Brug dog pengene på liv i stedet for død. Brug dem til de ældre, til de arbejdsløse, til børnene og de unge.

Hvis de danske soldater er utilfredse med deres dræbende isenkram, burde de tage den eneste logiske og samvittighedsfulde konsekvens og nægte at tage af sted som lejesoldater for USA og som de danske krigspolitikerens nyttige idioter.

Husk, at disse krigspolitikere løj Danmark ind i den forbryderiske krig mod Irak. De har gjort præcis det samme i Afghanistan, for målet her har aldrig været at fange en vis Osama Bin Laden eller opbygge et demokratisk Afghanistan, men derimod at sikre USA's økonomiske (olie og naturgas) og militærstrategiske interesser i området.

I USA og Storbritannien er adskillige soldater allerede trådt frem og har modsat sig udsendelse til deres landes modbydelige krige. De har tilsluttet sig den verdensomspændende fredsbevægelse.

Det er på tide, at de danske Jens'er snart vågner op og viser ægte mod ved at tage konfrontationen med deres overordnede gigantiske krigsløgne – som en Frank Grevil gjorde.

De behøver ikke være bange for forsvarets chikane. Et flertal af danskerne vil støtte dem i deres oprør. Og det er i sidste ende meget mere værd, end hvad generalerne siger.

Overskriften ændret af KP

Sulten er et oprør

Af Patrick Mac Manus

*Tale for de sultestrejken
iranske flygtninge på
Christiansborg Slotsplads
15. juli 2006*

'Krigen mod terror' er i disse år også blevet forvandlet til en 'krig mod flygtninge'. Det er ikke længere flygtningen, der skal beskyttes, men staten. Ikke længere den svage, men den stærke.

Mens 'krigen mod terror' har undermineret Genèvekonventionen af 1949 om behandlingen af krigsfanger, har 'krigen mod flygtninge' på lignende vis undermineret Genèvekonventionen af 1951 om flygtningenes beskyttede status.

At beskytte er at tage vare på de svage. At give sikkerhed til dem, der flygter fra usikkerhed. At skabe lindring for de sårede i krop og sjæl. At tage imod med en generøsitet, som vi selv ville ønske at blive mødt med. Dette er ikke tilfældet i dag.

En sådan beskyttelse for de flygtende i verden er blevet til et fjernt minde om en tid, der måske aldrig har været. Den er blevet til en utopi i en fjendtlig tid.

I stedet skabes udsigtsløshed, isolation og ydmygelse. I stedet forødes dyrebare menneskelige ressourcer. I stedet skabes fysisk og psykisk lidelse, opgiveness og selvmord. Det sker iblandt os. Det sker i lejre iblandt os. Og en dag vil de lejre blive kaldt med rette navn, og den dag er her måske allerede.

Den danske regering og dens højre-radikale støtteparti fører an i denne brutale flygtningepolitik, og ønsker ret besat at frigøre sig helt for flygtningekonventionens bindinger.

Til dem med hus med røde teglsten

vil jeg sige: en dag vil huset og taget splintres af granater.

Til dem med en have og blomstrende æbletræer vil jeg sige: en dag vil haven og æble træerne pløjес op af larvefødder.

Til dem, der har børn og børnebørn, vil jeg sige: en dag vil de ligge som blodige bylter.

Det skal siges til dem, der vil sende mennesker tilbage til lande, hvor huse og tagene er splintrede og haverne og æbletræerne er opløjede og børnene ligger som blodige bylter.

Skal vi selv først bløde før vi kan føle for de sårede? Skal vi selv blive hjemløse før vi kan føle med dem, der har mistet alt? Skal vi miste vore egne børn før vi forstår forældrenes sorg? Skal vi selv tvinges på flugt før vi kan føle med de flygtende?

Sulten er et oprør. Sulten er de svages våben, kroppen er det, der er tilbage, når der ikke er andet tilbage. At skade sin egen krop er afmagts desperate selvbestemmelse, når al anden mulighed for selvbestemmelse er svundet ind.

Sulten er den 'fortvivlelsens selvhjælp', der træder til, når anden vej ikke gives. I 1849 talte det oprørske borgerskab i dette land netop om 'fortvivlelsens selvhjælp', om modstandsretten, om det berettigede i oprøret, når magten ikke ville give sig på anden vis. I disse år og under tilpasning til stormagts økonomiske, politiske og militære strategi bliver denne politiske tradition likvideret.

Og sammen med frihedstraditionen likvideres også den anstændighed, der i dens egen selvforståelse kendetegnede den borgerlige livsform. En humanistisk tradition, hvis kerne er, at intet menneskeligt er den fremmed, er brudt sammen. Den viger for fremmedangst, for fjendskab, for inhuman administration.

Der skal skabes en ny sensibilitet i dette land. Det er et land, der er blevet hårdere, mere lukket, mere afvisende over for verden. Vi skal åbne dette land. Vi skal åbne det med vores længsel, vores smerte, vores sult.

Noter om kontrarevolutionens fremskridt

Af Edward Herman

Den amerikanske økonom professor Edward S. Herman analyserer nogle af drivkræfterne bag nutidens kontrarevolutionære processer

Vi er midt i en større kontrarevolution, hvor Vestens herskende klasser – ved at udnytte Sovjetunionens sammenbrud, den virksomhedsorienterede globalisering, en tiltagende mediekoncentration og kommercialisering, den fremadskridende forvitring af arbejderbevægelsens organisering og politiske indflydelse, og dermed en styrkelse af virksomhedseliternes politiske magt – har demonteret velfærdsstaten og svækket alle tilkæmpede rettigheder og fordele og bevæget verden i retning af en *laissez-faire*- og “den ene hund æder den anden”- eller snarere “tigeren-æder-kaninen”-verden.

Med hvad der nu er en global “reservehær” af fragmenteret og atomiseret arbejdskraft, og hvor der for nærværende ikke er nogen alternative systemer, der truer de vestlige eliter og tilskynder dem til en mere rundhåndet behandling af deres lokale flertal, har disse eliter skyndt sig at etablere en variant af den marx’ske model af ren kapitalisme, der tidligere blev forpurret af de nationale arbejderbevægelsers fremgang, af kapitalens begrænsede mobilitet og de nu ikke-eksisterende sovjetiske og maoistiske trusler.

Reaktionens politik: Intensiveret klassekrig, udbygget sikkerhedsstat

De alternative modeller forsvinden som trusler, kapitalens voksende mobilitet og dens succes med at gøre de globale institutionelle strukturer mere imødekommende for kapitalen har muliggjort en mere aggressiv klassekrigsførelse og den form for *slowmotion*-kontrarevolution, der nu er i gang.

Nøglefaktorer i forbindelse med kontrarevolutionen har været:

- 1) den gradvise og endnu ikke tilendebagte, men igangværende afvikling af velfærdsstatens beskyttelse af den underliggende befolkning, begyndende med de svageste og mest sårbare (enlige mødre) og derpå op efter i retning af middelklassen;
- 2) deregulering af erhvervsliv og privatisering af tidligere offentlige aktiver;
- 3) stop for at beskytte retten til at danne og opretholde fagforeninger og/eller en politik for aktiv svækkelse af arbejderorganisationer;
- 4) ophævelse af enhver begrænsning af – og tilmed aktiv opmuntring til – outsourcing og udenlandsk investering; og
- 5) indgåelse af internationale overenskomster, der beskytter koncernrettigheder på bekostning af national suverænitæt og demokratisk kontrol.

Kontrarevolutionen indebærer således en reduktion af regeringens rolle i økonomien – med en væsentlig og massiv undtagelse i form af den militære institution, som er et fællesforetagende mellem regering og private virksomheder, der skal tjene mere omfattende funktioner: subsidiering af erhvervsteknologi, stimulering af økonomisk aktivitet (“*militær keynesianisme*”) og sikring af “lov og orden” hjemme og fremme af kontrarevolution og imperiemagt ude. (Note 1)

Den betegnelse, der almindeligvis hæftes på kontrarevolutionens tilhæng-

ere, er “konservativ”. Men det er en grov fejlbeskrivelse, da disse embedsmænd, politikere, selskabsdirektører og -ejere, aktivister, journalister og intellektuelle tydeligvis ikke forsøger at “konservere” noget som helst, men i stedet er beskæftiget med afvikling af eksisterende institutioner og relationer, og med deres erstatning med andre i overensstemmelse med særinteresser og -ideologier. Det passende ord er “reaktionær”, ikke konservativ.

Dette gælder også påstået “liberale”, som Bill Clinton og f.eks. Larry Summers. Clinton tog løbet af sin embedsperiode væsentlige skridt i retning af demontering, idet han støttede vedtagelse af loven om personlig ansvarlighed (i henhold til punkt 1 ovenfor – [*i form af virksomheders juridiske ligestilling med personer. O.A.*]), støtte af finansiell deregulering (2) og af NAFTA og WTO (4 og 5), og han gjorde lidet eller intet for at bremse svækkelsen af arbejdernes organisering (3).

Summers var en væsentlig medspiller i forbindelse med vedtagelsen af NAFTA og i forbindelse med de vigtige finansielle deregulerings-aktioner i Clinton-perioden.

(Se den fine redegørelse for Clinton, Summers og Co.s rolle i Jeff Faux’ *The Global Class War. Note 2.*)

I modsætning til højreorienteret ideologi går kontrarevolutionens administratorer og tilhængere ikke ind for en smal, inaktiv regering. (Note 3)

De kontrarevolutionære ønsker kun at begrænse regeringen med hensyn til dens civile funktioner, der tjener almindelige borgere. De foretrækker en meget stor militærsektor og politistyrke, selvom de “konservative” implicit definerer “regering”, som de har gjort til et odidiøst ord, som noget andet end disse favoritdele af regeringsmagten (Note 4).

De foretrækker også en regering, der er særdeles aktiv i forfølgelsen af “*de nationale [dvs. virksomhedernes] inter-*

esser “hjemme og udenlands, og som sidder tungt på den underliggende befolkning i hjemlandet for at holde den i ro og for at holde styr på den personlige opførsel. Denne øgede interne aktivitet og de dermed forbundne udbyggede “sikkerheds”- (dvs. *pacifierings*-) styrker forløber parallelt med kontrarevolutionens fremadskriden, efterhånden som den ramte befolkning reagerer og må kontrolleres for at tillade den kontrarevolutionære proces at skride videre frem.

I Grover Norquists ofte citerede ønske om at indskrænke regeringen til en størrelse, hvor den kan “druknes i et badekar,” talte han helt sikkert ikke om militær og politi – de vil være nødvendige for at pacificere ofrene for hans kontrarevolution ude og hjemme. Den føderale regerings størrelse i forhold til BNP faldt ikke i Reagan-årene og er vokset i Bush 2-administrationens periode med væksten i “forsvars” (dvs. *angrebs*-) budgettet, der i begge tilfælde skubbede nedskæringer over på andre områder. (Note 5)

De kontrarevolutionære går ind for en både stor og repressiv regering; de er “stats-reaktionære”.

Som understreget af Mike Davis’ *Planet of Slums* har et meget vigtigt træk ved den neoliberale kontrarevolution været den hastige vækst og omfattende tilsidesættelse af en enorm masse af marginaliserede mennesker, der er blevet drevet væk fra landet eller ud af deres håndværk eller industriel beskæftigelse som følge af subsidieret import, teknologisk forandring og nedskåret bistand til små lokalområder i henhold til IMF’s og Verdensbankens strukturtilpasningsprogrammer.

Davis citerer et CIA-skøn fra 2002, ifølge hvilket formentlig en milliard arbejdere (der repræsenterer en tredjedel af verdens arbejdsstyrke) er arbejdsløse eller underbeskæftigede. Han beskriver i pinagtige detaljer de voksende slumområder i verden, hvor denne overflødige og omsorgssvigtede befolkning i stigende grad lider under grusomme betingelser og stadig vokser i en størrelsesorden på 25 millioner om året.

For de kontrarevolutionære er disse mennesker “uværdige” ofre eller “ikke-mennesker”. Der iværksættes ingen storstilede eller mere end rent symbolske programmer for at gøre noget ved deres

behov, og de repræsenterer hovedsagelig et æstetisk problem (om at få dem ud af syne) og en potentiel sikkerhedstrussel. Dette forstærker den herskende klasses støtte til et magtfuldt sikkerhedsapparat.

Fordele og omkostninger ved “magtudbredelse”

Kontrarevolutionens udenrigspolitiske sigte indebærer for dens tilhængere den fordel, at den tilvejebringer et moralsk klima, hvor en anti-folkelig dagsorden kan fremmes såvel indenrigs- som udenrigspolitisk. Frygten for den ydre djævel stimuleres, patriotismen vækkes til dåd, og mediernes og den brede befolkning føres til at fokusere på de væbnede styrkers triumfer og tragedier, som hærger i fjerne, men “truende” lande (dvs. de lande, der er udpeget som mål).

Under dette beskyttende dække kan modstandere af kontrarevolutionen angribes som undergravere og forrædere, og de superpatriotiske (men næsten universelt militaristiske civile) kontrarevolutionære kan konsolidere deres politiske magt og roligt realisere deres interne økonomiske program. Selvfølgelig kan kontrarevolutionen løbe ind i problemer og endda kriser, hvis de eksterne bestræbelser går i stå og omkostningerne bliver tilstrækkeligt store, som det har været tilfældet med invasionen og besættelsen af Irak.

Hvordan dette vil berøre den kontrarevolutionære proces, vil vise sig.

Et vigtigt træk ved “magtudbredelse” (dvs. imperialismen) har altid været den ujævne fordeling af fordele og omkostninger. Omkostningerne er altid blevet båret af de almindelige borgere (inklusive de døde og sårede militærfolk og deres familier), mens fordelene tilfalder de militære kontraktavere og de privilegerede elite-sektorer, der kan plyndre offerlandene under og efter invasionen/besættelsen (hvis den lykkes). (For beviser herpå vedrørende europæisk kolonialisme, se Grover Clarks *The Balance Sheets of Imperialism* [Columbia University Press: 1936]).

Fordele kan være ekstraordinært store, for under krigsbetingelser er de almindelige regler for adfærd løsere end normalt – i forvirringen, med akut indsatsbehov og under dække af patrio-

tisk glød – så ansatser til og regulære plyndringstogter kan være hyppigere og mere åbenlys end under normale betingelser i fredstid. Den efterfølgende udplyndring kan også være stor med kontrakter underskrevet med de nyligt installerede marionetregeringer, der behandler de invaderende lykkeriddere med stor generøsitet. (Note 6)

Dette betyder, at mens omkostningerne for invasionsmagts samfund kan være meget store, så kan fordelene for de vigtige invaderende eliter også være store. De tilskyndes heraf til at opmuntre til imperie-eventyr, og de får også så stort et overskud ud af det, at de kan støtte de politikere, der vil engagere sig i kontrarevolutionens udbredelse, samt medier eller intellektuelle, der vil sætte en sådan politik i et godt lys. (Note 7)

Den irakiske invasion og besættelse har været et mønstertilfælde med meget store omkostninger for invasionsmagts samfund, men samtidig med exceptionelle begunstigelser af specielle interesser, der er nært forbundet med den krigsførende elite, og i bredere forstand for hele den herskende elite (hvad muligvis bidrager til at holde Demokratierne i ro).

George W. Bushs første økonomiske rådgiver Lawrence Lindsey blev, som det undertiden er blevet bemærket, fyret for at have antydnet, at omkostningerne ved en Irak-krig kunne løbe op i 200 milliarder dollars, men nu løber vurderingerne op i to *billioner* dollars. Men dette har hverken standset krigen eller fået demokraterne til at presse på for en tilbagetrækning, selv om flertallet af befolkningen går ind for en hurtig afslutningsperiode.

Det er afslørende for den herskende klasses prioriteringer, at et minimumsskøn for omkostningerne ved Irak-krigen på 1,2 billioner dollars (som Martin Wolf har bemærket) “på årsbasis udgør 10 gange verdens officielle udviklingsbistand til alle udviklingslande” (Note 8).

Men Irak-krigen har været en guldgrube for militære kontraktavere, sikkerhedsfirmaer og lokale kollaboratører, en “kapitalistisk drøm” for transnationale (Note 9), inklusive olieselskaber, og med endnu højere gevinster i udsigt, hvis et betryggende fredsr resultat i sidste instans vil blive stablet på

benene i det ødelagte land.

Med våbenleverancer og våbenforskning subsidieret af Pentagon, der nu løber op i næsten 150 milliarder dollars om året, høster Lockheed Martin, General Dynamics, Raytheon, Boeing, Northrop Grumman, Honeywell, Carlyle Group, Computer Sciences, GE, United Technologies og mange andre store profitter og har svulmende ordre-bøger (Note 10).

I krigens kaos med de indbyggede interesse-konflikter, ukontrolleret regnskabsførelse og svigtende finansielle kontrolinstanser er overbetalingen massiv. Enorme mængder regeringsejendom er simpelthen forsvundet, i det store og hele uden klager. (Note 11)

I januar 2005 rapporterede den særlige generalinspektør for den irakiske genopbygning, Stewart W. Bowen, Jr., at anslået 8,8 milliarder dollars var forsvundet fra det amerikansk kontrollerede Udviklingsfond for Irak (DFI) og ikke var til at finde. Disse fonde skulle (ifølge betingelserne fastlagt i FN-resolutionen, der skabte DFI) *“bruges på en gennemskuelig måde for at møde de humanitære behov hos den irakiske befolkning ...”*

Den 21. juni 2005 indgav kongresmedlem Henry Waxman en rapport om *Genopbygning af Irak: Amerikansk misbrug af irakiske midler*, der påpegede, at de amerikanske myndigheder trak næsten 12 milliarder dollars i kontanter tilbage fra DFI's konto i Federal Reserve Bank i New York – det største kontante bankudtræk i historien, som løb op i mere end 107 millioner dollars i hundred-dollarssedler. Sidst i juni 2004, i dens sidste virksomhedsuge, beordrede den amerikansk dominerede irakiske regeringsmyndighed, *Coalition Provisional Authority*, mere end fire milliarder dollars kontant udbetalt øjeblikkeligt, hvad der også var den største overførsel af kontanter i FED's historie på en enkelt dag (2,4 mia. dollars).

Intet revisionsfirma og tilsyneladende ingen andre overvågede den hastige udbetaling af disse enorme summer, fordelt i sportstasker eller uddelt til begunstigede partier fra lastbiler, hvor enorme summer simpelthen forsvandt. Amerikanske embedsmænd har ikke været i stand til at aflægge regnskab for milliarder af dollars.

Disse massive overførsler og ikke-dokumenterede udbetalinger repræsenterer en plyndring af historiske dimensioner, men FN har været tavs om denne grove krænkelse af betingelserne for brugen af DFI. Og de amerikanske mainstream-medier, der var så indigneret over returkommissioner i olie for mad-skandalen i Irak, som skønt relativt beskeden i sammenligning (misvisende) kunne bebrejdes FN (Note 12), forholdt sig næsten fuldkommen tavse om denne massive plyndring (der kun kunne bebrejdes de amerikanske besættere).

Men enhver vil kunne forestille sig medieopmærksomheden og indignationen, hvis blot en halv million (og ikke 107 millioner) hundreddollarssedler var blevet uddelt til trængende fattige mennesker i De Forenede Stater!

Rigmandsvælde som base for korruption og kontrarevolution

Det faktum, at denne slags politik med enorme tab for den almindelige befolkning som følge og kun med gevinster til en mikroskopisk elite kan vinde indpas, og hvor gevinsten i stort omfang er baseret på bedrageri og tyveri, viser helt klart, at demokratiet ikke fungerer særlig godt i De Forenede Stater.

Bag de demokratiske procedurer, som i sig selv er alvorligt beskadigede (Note 13), eksisterer der et plutokrati (*rigmandsvælde*, o.a.), der gør det muligt for en lille elite at trække sit land ind i en serie aggressioner under et magtmis-

brug, der henleder tanken på en fuldt udfoldet totalitær stats operationer (Note 14).

Som bemærket er opdyrkelsen af frygt og patriotisk glød via dæmonisering en standard-procedure for operationerne. Dette har fungeret fint, selvom det voksende antal folk, der har modsat sig imperialistiske eventyr, selv før de er sat i værk, har udgjort et stigende problem. Indtil videre har løsningen været at gå i krig under alle omstændigheder og derefter sætte sin lid til krigsbegejstring og *“støt vore drenge”* for at forsone offentligheden med angrebet.

Det har til dels kunnet lade sig gøre, fordi det Demokratiske Parti har undladt at markere selv den mindste opposition over for de imperialistiske eventyr, selv når de var baseret på opdigtede og falske påstande og betød grove krænkelse af international lov.

Det Demokratiske Parti er tydeligere end nogensinde før blot et lettere udvandet erhvervsorienteret parti, et finansielt gidsel for erhvervslivet og den pro-israelske lobby (Note 15), ude af stand til og/eller uvillig til at tjene sit programmatisk massegrundlag. Det taler til gavn for *“den herskende klasse”* og eliteinteresser, ikke for almindelige borgere, der ikke har nogen effektiv politisk repræsentation (Note 16).

Så hvis der råder konsensus i eliten om, at vi har brug for et gigantisk militærapparat og en politik for kontrarevolution, der udbreder magt globalt ved hjælp af dette militærapparat, så er det

også mainstream-mediernes synspunkt, og Demokraterne støtter det, om end knap så bastant. Og det samme gør mange ledende liberale intellektuelle, der ønsker, at Demokraterne skal demonstrere, at de ikke er svage i koderne, hvad det "nationale forsvar" angår, med en mere en mere energisk opvisning af patriotisme og ved at bruge det militære apparat – hvis enorme omfang de tager for givet – til at realisere "virkelig" demokratisering i udlandet. (Note 17)

Kort sagt sikrer dette system fremragende service for den regerende klasse og dens bagland i koncernerne og for den magtfulde lobby, der støtter alt, hvad der fremmer Israels krav. Samtidig fungerer det af samme grunde dårligt for flertallet af dets borgere, der "manipuleres" til at bifalde eller i det mindste tolerere imperialistiske eventyr, som almindelige borgere betaler for i dyre domme, men hvor alle fordele kun tilflyder den herskende klasses medlemmer, tilknyttede og medløbere.

Dette er struktureret uretfærdighed, men det vigtigste element i denne uretfærdighed, som er resultatet af de imperialistiske projekter, rammer befolkningerne i de stater, der er udset som mål og ofre, og hvis død og smerte kan være "det værd" ifølge Madeleine Albright, George W. Bush, Richard Cheney, Condoleezza Rice og Tony Blair (et al.), men som rummer den højeste grad af kriminalitet, som fortjener en Nürnberg-lignende retsforfølgelse.

Kan kontrarevolutionen stoppes og vendes?

Kontrarevolutionen løber ind i vanskeligheder nu, hvor Irak ikke er pacificeret og dræner aggressor-statens ressourcer og gør dens hidtidige "villige udøvere" urolige; orkanen Katrina og korruptionsskandalerne åbner manges øjne for Bush-regeringens karakter; verdens befolkning er i stigende grad fjendtlig over for den amerikanske magtpolitik; og der udvikler sig brændpunkter af politisk modstand i Latinamerika og andetsteds.

Modstanden i USA er imidlertid som sagt slemt hæmmet af Demokraternes manglende tilbud om et alternativ og det større samfunds manglende evne til

*Pinochet, Chile 1973.
Kontrarevolutionens klassiske ansigt
- neoliberalismen i militær skikkelse*

at tilvejebringe en politisk meningsfuld opposition og program. De kontrarevolutionæres kræfter er desuden meget betydelige, og der er en reel mulighed for, at de – konfronteret med tilstrækkelige problemer og truende nederlag – måske vil kaste sig ud i om muligt endnu mere voldelige imperialistiske aktioner og spille Samsons rolle i templet (i overensstemmelse med den "vi lever i de sidste tider"-tænkning, som gør sig gældende hos mange af den herskende halv-teokratiske regerings støtter og hos nogle af dens ledere).

Vi kan kun håbe på – og arbejde for – mere positive resultater og i nogen grad trøste os med de menneskelige affærsers uforudsigelighed, med den overraskende vækst af den politiske oppositions vækst i Latinamerika og med den mulighed, at utilfredse vælgere vil fordrive og erstatte republikanerne og DNC-demokraterne og i det mindste forsinke, eller måske tilmed bremse og trænge den kontrarevolutionære molok tilbage.

Edward S. Herman er økonom og medianalytiker. Han er tidligere professor ved Wharton School of the University of Pennsylvania.

Oversættelse: Hans Pendrup

Noter

1. Se "White House, GOP Leaders Plan All-Out Assault on Federal Protections": www.truthout.org/docs_2006/062406D.shtml

2. Om Clintons støtte til kontrarevolution-

nen, se også Robert Pollin, *Contours of Descent* (London: Verso, 2003), kapitel 2, "Clin-tonomics: The Hollow Boom".

3. Se Dean Baker, *The Conservative Nanny State* (Washington, D.C.: Center for Economic and Policy Research, 2006).

4. I en ordbog over 'doublespeak' definerede jeg "konservatisme" som: "En ideologi, hvis centrale påstand er, at regeringen er for stor, med undtagelse af politi og militærapparatet." Herman, *Beyond Hypocrisy* (Boston: South End Press, 1992).

5. Den føderale andel som procent af BNP voksede under Reagan fra 21,7 % i 1980 til 23,5 % i 1983, og faldt så tilbage til 21,2 % i 1989. Under Bush voksede procentdelen fra 18,4 i 2000 til 20,1 i 2005, hvilket afspejler en vækst i militæruddgifter/BNP fra 3,8 % til 4,7 %. Economic Report of the President 2006, Table B-79.

6. I sit klassiske studie af Brasilien beskriver Jan Black, hvordan Hanna Mining Company, som havde været i konflikt med den demokratiske regering, hurtigt erfarede, at efter det amerikansk-støttede militærkup i 1964 'var Hannas problemer overstået' under den ny regering (*United States Penetration of Brazil* [Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1978], p. 88). Om Irak, se Antonia Juhasz, *The Bush Agenda* [New York: Regan Books, 2006], chap. 6; Naomi Klein, "Baghdad Year Zero", *Harper's Magazine*, Sept. 2004.

7. Se Black, op. cit., Part IV ("Security for Whom?"); Gordon Adams, *The Politics of Defense Contracting: The Iron Triangle* (New Brunswick: Transaction, 1982); Robert Engler, *The Brotherhood of Oil* (Chicago: University of Chicago Press, 1977); William D. Hartung, *How Much Are You Making on the War, Daddy?* [New York: Nation Books, 2004]; Russell Mokhiber and Robert Weissman, *On the Rampage: Corporate Predators and the Destruction of Democracy* (Monroe, Me.: Common Courage Press, 2004); Juhasz, *Bush Agenda*.

8. Martin Wolf, "America failed to calculate enormous costs of war", *Financial Times*, Jan. 11, 2006.

9. "Kapitalistisk paradis" er den stærkt kritiske Amin Zakarias betegnelse i "Iraq for sale", 777001.com; i "Let's all go to the yard sale" (Sept. 27, 2003) refererer London Economist til det 'befriede' Irak som en "kapitalistisk drøm".

10. Se Juhasz, *Bush Agenda*, kap. 6; Lynn J. Cook, "Halliburton's 2005 Profit: 'Best in our 86 year history'", *Houston Chronicle*, Jan. 26, 2006; se også undersøgelser fra Windfalls of War Project hos Center for Public Integrity

11 "Audit: Halliburton Lost Track of U.S. Property in Iraq", AP, Nov. 27. 2004; Pratap Chatterjee, "The Thief of Baghdad", Alternet, Aug. 23, 2004.

12. Volker-undersøgelsen af FN's olie for mad-program til 64 milliarder dollars berettede om godt 1,8 milliarder dollars illegale aktiviteter, som FN-embedsmænd ikke skulle have tilladt. Men den fortalte også om godt 11 milliarder dollars i smugling uden for dette program, for hvilke Sikkerhedsråds-procedurer var ansvarlige. Se The Report of the Committee, Volume I – of the four volume – The Management of the Oil-For-Food Program, Independent Inquiry Committee into the United Nations Oil-For-Food Program, September 7, 2005. Esp. p. 95/100; p. 97/102.

13. Robert Kennedy Jr., "Was the 2004 Election Stolen", www.rollingstone.com/news/story/10432334/was_the_2004_election_stolen; Steven Hill, "Election Security 2006": www.tompaine.com/articles/2006/06/05/election_security_2006.php, og "Recipe For A Fair Election" www.tompaine.com/articles/2006/06/12/recipe_for_a_fair_election.php

14. Se Marcus Raskin og A. Carl Levine, eds., *In Democracy's Shadow: The Secret World of National Security* (New York: Nation Books, 1994); James Carroll, *House of War: The Pentagon and the Disastrous Rise of American Power* (New York: Houghton Mifflin, 2006).

15. Washington Post har anslået, at demokratiske præsidentkandidater "er afhængige af, at jødiske støtter forsyner dem med helt op til 60 procent af kampagnepengene". Citeret i The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy, John J. Mearsheimer og Stephen Walt, Faculty Research Working Paper Series, No. RWP06-011, Kennedy School of Government, Harvard University, March, 2006, p. 18 and note 76.

16. Se Noam Chomsky, *Failed States* (Metropolitan: 2006), især kap. 6; Jeff Faux, *The Global Class War*; Anatol Lieven, "Need for a new force in US politics: spies and generals protest", *Le Monde Diplomatique*, June 9, 2006.

17. Se kapitlet af Michael Tomasky i George Packer, ed., *The Fight Is For Democracy* (Perennial: 2003); også min kommentar til Tomasky og Packer i "Liberals in Search of a Foreign Policy", *Z Magazine*: zmagsite.zmag.org/Dec2003/herman1203.html. Se også Peter Beinart, *The Good Fight* (Harper Collins: 2006) for et perspektiv, der er meget lig Tomaskys.

Starten går til International Ungdomslejr 2006

De sidste uger har været hektiske i forberedelsen af International Ungdomslejr mod fascisme og imperialismen i Isterød. Nu er tingene ved at falde på plads, de første udenlandske gæster er ved at ankomme.

Fra fredag den 28. juli vil der være fuld tryk på. Lejren åbner officielt kl. 20 med hilsener fra de forskellige deltagerlande, og efter den officielle åbning starter International Café op med reggaegruppen Action Taken.

Weekenden står i Mellemøstens, krigens og modstandens tegn. Lørdagens store temadebat i det store telt om formiddagen vil bl.a. have oplægsholdere som Sammi Ala'a, Komiteen for et Frit Irak, fra Iran og Tyrkiet – og fra DKU. Et stort seminar om eftermiddagen følger op på situationen i den irakiske modstandskamp. Dagen efter er det Palæstina og international solidaritet, der er i fokus med bl.a. oplæg af den palæstinensiske journalist Naser Alsehli, den 21-årige danske Palæstina-fredsvagt Bjarke Lund, der blev såret af israelske gummikugler i maj måned, men nu er tilbage i Danmark, og Patrick MacManus fra Foreningen Oprør, som anklages efter den danske terrorlov for solidaritet med befrielsesbevægelser.

Og derefter går det slag i slag med et overflødighedshorn af programmer, med International Café og Budskab fra Græsrodderne-cafeen, som bestyres af Naja Koppel, med en lejrbo der spiller hele tiden, med sport, samvær og alt hvad hjertet kan begære..

Der er blevet ved med at melde sig udenlandske repræsentationer til lejren, på det seneste bl.a. fra Indien, Venezuela og Ukraine. Det har imidlertid også vist sig vanskeligt at få visum fra en række lande, ikke mindst afrikanske og visse latinamerikanske. Det frygtes at

nogle af den grund ikke vil nå frem.

De to gigantfester undervejs er ved at falde på plads. Ved den store åbningsfest lørdag den 29. spiller bl.a. Riffelsyndikatet, Anubia, Burm og Street Commitee. Den store afslutningsfest fredag den 4. august har bl.a. David Rovics, Pailin, the breakers og catbird på programmet.

Det er ikke for sent at melde sig til lejren og deltage hele vejen igennem. Man kan også vælge at deltage blot en enkelt dag (100 kr., 150,- med overnatning) eller for et par dage.

Se meget mere om programmet på www.iul2006.net, der også vil blive løbende opdateret under lejren.

1. august:

Demonstration kl. 15 og International Fredsvagt ved Christiansborg kl. 17

Protesten mod Israels aggressionskrig mod Libanon og det palæstinensiske folk og mod besættelsen af Irak og Afghanistan vil blive synliggjort

med en INTERNATIONAL FREDSVAGT foran Christiansborg tirsdag den 1. august fra kl. 17, hvor bl.a. Annisette vil synge.

Fra mere end 20 lande – fra Brasilien og Indien, over Iran og Tyrkiet, til Spanien, Frankrig, Tyskland, USA, Mexico og mange flere – vil man slutte sig til den danske fredsvagt i protest mod Israels terror mod Libanon – og i støtte til kravet om at de danske tropper trækkes ud af Irak og Afghanistan.

Den internationale demonstration viser også sin støtte til det truede Christiania ved at starte demonstrationen derfra kl. 15. Den vil så gå til udenrigsministeriet (16.30) indtil den internationale fredsvagt begynder kl. 17 ved Christiansborg – så også folk, som er på arbejde i ferieperioden, kan nå at deltage.

I en udtalelse den 17. juli fra Fronten til Palæstinas Befrielse (PFLP), den marxistisk inspirerede organisation, der dannedes i 1967 af George Habash, hedder det blandt andet:

”1. Det kæmpende libanesiske folk, dets vitale kræfter og heroiske modstand under ledelse af det militante Hizbollah, med Hans Excellence hr. Hassan Nasrallah, billedet på stolthed, ære og trodsighed, i spidsen, skriver i dag et epos, som vil gå over i historien og have den dybeste virkning på nutiden og fremti-

PFLP: Hilsen til det kæmpende libanesiske folk

den i regionen. Dette epos markerer begyndelse på grundlæggelsen, dannelsen og opbygningen af et nyt stadie i den arabisk-zionistiske konflikt.

De heroiske hænder, der affyrede modstandens missiler mod byerne Haifa, Akka, Safad, Tabariya og Nahariya, og resulterede i adskillige dræbte og sårede i de zionistiske kræfters rækker, disse hænder, forsvarer respekten for ideen om kamp mod denne rovlystne entitet, med hvilken der ikke kan være nogen sameksistens, efter at det er blevet klart for alle, hvor falsk og nyttesløst det er med opfordringer til fred og forhandlinger med bander af mordere og forbrydere, som kun forstår geværets og modstandens sprog. (...)

3. PFLP opfordrer de arabiske masser og deres vitale folkelige kræfter og fagbevægelserne til at leve op til deres ansvar og pligt i forhold til at forsvare Libanon og Palæstina og organisere

demonstrationer og alle former for folkelige aktiviteter for at presse de arabiske regeringer og at give alle former for støtte og hjælp til det libanesiske og palæstinensiske folk og deres heroiske modstandsbevægelser, der bekæmper den amerikansk-zionistiske plan for regionen.

PFLP hilser og udtrykker sin beundring for kæmperne i modstandens Hizbollah og det standhaftige libanesiske folk. PFLP erklærer, at det med al sin energi står skulder ved skulder med dem i konfrontationen med den brutale, barbariske fjende. PFLP genbekræfter sit løfte om at fortsætte kampen og modstandskampen indtil alle de mål, for hvilke mængder af martyrer har ofret deres liv, er blevet opnået.”

Oversat af Carsten Kofoed efter PFLP salutes and admires fighting people of Lebanon, Anti-imperialist Camp, 21. juli 2006

Åbent brev til regeringen

Regeringens familie- og forbrugermister Lars Barfoed har ved flere lejligheder givet indtryk af, at Danmark ikke kan få samme muligheder for at afvise import af alle farlige typer salmonellabakterier, som Sverige og Finland har. Derfor har undertegnede som medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU rettet henvendelse til

EU-Kommissionen og spurgt:

”Hvad er Kommissionens begrundelse for, at det ikke er muligt for Danmark at lave særregler, der holder udenlandsk salmonellakød ude af landet, når både Sverige og Finland har sådanne særregler?”

Nu har EU-Kommissionen svaret (som er vedlagt). Heri fremgår det, at:

”For så vidt angår de særlige salmonellagarantier, der gælder for Sverige og Finland, kan Kommissionen bekræfte, at fællesskabslovgivningen giver mulighed for at udvide disse garantier til andre medlemsstater, der har et anerkendt kontrolprogram, som svarer til det, der er godkendt for Sverige og Finland. Med dette in mente kan en medlemsstat, herunder Danmark, der opnår samme niveau for salmonellaforekomster som Finland og Sverige, ansøge om en tilsvarende garanti.”

På den baggrund vil undertegnede og Folkebevægelsen mod EU på det kraftigste opfordre regeringen og ministeriet for familie- og forbrugeranliggender til omgående at ansøge om en tilsvarende garanti, hvis ikke det for længst er sket.

For hver dag vi venter, bliver flere danskere ramt af salmonella-infektioner. Der er nu ingen grund til at tøve.

Dommeren

mødtes hos sin gode ven psykologen for at få lidt afstivning i sindet efter en hård tid i retssalene.

De to var gode støtter for hinanden.

Her var penge ikke betalingsmiddel.

For sin behandling modtog psykologen råd og vink om forretnings og juridisk pleje, og finesser om at gå til kanten af loven og ikke over, - for ordsproget - med lov skal land bygges - overholdt man til punkt og prikke i omgangen med sine gode venner.

NB

Med venlig hilsen
Ole Krarup
Medlem af EU-parlamentet
København, 7. juli 2006

Lille episode forfulgte dansker i 22 år

En lille og i virkeligheden fuldkommen betydningsløs episode for nu 22 år siden blev for nylig genoplivet med den konsekvens, at den ulovlige og hemmelige registrering af danske statsborgere blev åbenbart i al sin hæslighed - selv om den afslørende affære naturligvis og rutinemæssigt vil blive afvist af alle ansvarlige myndigheder som utroværdig, absurd og hentet i fantasiens verden.

Her belyses affæren i korte træk. Af familie- og beskyttelsesmæssige grunde er hovedvidnet anonymiseret som 'Anders Nielsen'. Som ung teenager blev han ved en sammenkomst eller 'fest' tilbudt en smøg, der viste sig at være hash. Efter lidt snak og pres a la 'Kom nu', 'Du plejer ellers ikke at være bange af dig', 'Du ska' da bare prøve det' og 'Vi gør det da alle sammen' faldt Anders for fristelsen. Han hyggede sig i det gode selskab og fik en lille 'skid' på. Det var ikke så værst, følte han. Før han i følgeskab med to kammerater begav sig hjemad på cykel, lod han sig uden større besvær 'overtale' til at tage lidt hash med i lommen.

Undervejs hjemad blev han og kammeraterne standset af en politipatrulje, fordi en af dem kørte uden cykellygte - eller blot havde glemt at tænde den. Strisserne hakkede unødigt på dem, da de afkrævede deres fangst legitimisation og navn og adresse. Sådan opfattede de det i hvert fald, og de brød den uskreven lov og gav 'ordensmagten' igen med samme eller måske lidt større mønt. Mundhuggeriet udviklede sig, da de emsige betjente skruede bissen på og tog fat i Anders og en af hans kammerater. 'Lovens lange arm' var dog ikke lang nok til at gribe fat i den tredje, men havde nok at gøre med at holde fast i

hver sin pågrebne forbryder.

Tredjemanden registrerede i et nu den hastigt nærmende fare, kastede lynhurtigt cyklen omkring og spurtede af sted som en superstjerne i Tour de France. Men Anders og kammeraten blev visiteret, og hashen kom for dagen. De to betjente truede med bål og brand, men faldt lidt efter til ro. Den ene af dem beholdt Anders' 'græs', og de drog af sted fra gerningsstedet med den sidste hilsen, at Anders og hans to kammerater 'ville høre nærmere'. Men de hørte aldrig noget. De fik ikke nogen bøde og blev heller ikke idømt anden form for straf.

Anders og hans kammerat(er) havde for længst glemt den 22 år gamle episode, indtil Anders ved landingen i New York i slutningen af 2005 overraskende blev konfronteret med den. En åbenbart frustreret betjent i paskontrollen snurrede med al mulig foragt til ham, at han ikke kunne komme ind i USA. På spørgsmålet 'Hvorfor?' lød svaret, at han (Anders) var narkoman, og 'sådan no'en lukker vi ikke ind'.

Den måbende Anders og hans rejsefæller begyndte at protestere. Men der var intet at gøre. USA ville ikke under nogen omstændigheder give den danske narkoman adgang til det skinhellige Guds Eget Land.

Men hvordan kunne paskontrollørerne i USA vide, at danskeren for 22 år siden havde en smule hash i lommen? Hvem har fortalt det *Over There*? Giver danske myndigheder automatisk oplys-

ninger til *Big Brother* om sine borgere? Har USA opbygget og vedligeholder det et registeringsystem, der ikke blot omfatter egne, men også alle andre landes borgere?

Det kunne hele forløbet tyde på. Affæren rejser også spørgsmålet om, i hvilken udstrækning dansk politi/PET (Politiets Efterretnings-Tjeneste) leverer oplysninger om danske statsborgere til USA/CIA (Centrale Efterretnings-Agentur). Er dette hemmelige 'samarbejde' virkelig så intimt og dybtgående, at det også omfatter selv harmløse petitionssager, der måske kun findes i lokale politistationers rapporter? Hvem forestår egentlig denne kritisable stikervirksomhed?

Affæren er et varsel om, hvordan der under kampråbet om bekæmpelse af 'Terrorismen' vil ske en 'udvikling' med flere indskrænkninger af de borgerlige frihedsrettigheder og udvidede beføjelser til de hemmelige efterretnings- og spionagetjenester.

-argus

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Kommunistisk Politik i
resten af sommerperioden

Næste nr. - *Kommunistisk*
Politik 15, 2006 - udkom-
 mer om 3 uger, fredag den
 18. august.

Derefter udgives det som
 vanligt hver 14. dag

Redaktionen

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
 Åbningstid:
 Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
 Åbningstid:
 Man, ons, fre 14-17.00

LO-forbund styrtbløder

Mindst 75.000 LO-medlemmer forventes i de kommende tre år at droppe ud af deres fagforeninger, og derfor er de tre største LO-forbund allerede nu i gang med at trimme deres organisationer. Der skal spares omkring 400 millioner kroner. Alt er i spil, og det betyder, at både ansatte og kerneopgaver er i farezonen, skriver LO's magasin Ugebrevet A4. De seneste 10 år har LO-forbundene sagt farvel til 230.000 kontingentbetalende medlemmer. Og i 2005 gik det helt galt med et historisk stort tab på 41.000 medlemmer – hvilket svarer til, at LO-forbundene mister knap fem medlemmer i timen døgnet rundt alle årets dage.

Det omfattende frafald af medlemmer betegnes af fagbevægelsen selv som en styrtblødning. Oplægget er, at fagbevægelsen internt gør op med den solidariske ordning, hvor alle betaler et identisk kontingent, og desuden skal forbundene og deres ansatte på en slankekur. Det betyder færre afdelinger og ansatte og deraf ringere service.

De mange fusioner, fagbevægelsen har gennemført i de seneste to årtier, har også betydet et voldsomt opsvulmet apparat. Ved fusionerne har nogle af de store knaster altid været at bevare så mange faglige poster som muligt. Til gengæld har det administrative personale ofte trukket det korteste strå og betalt prisen. Det ser nu ud til at gentage sig. Dennis Kristensen, forbundsformand for Fag Og Arbejde, FOA, trækker situationen op med den dystre pen:

- Situationen er nærmest som blækmalet af to negere i et skab uden lys.

Det skorter ikke på almindeligt kendte politiske, økonomiske fraser, når det gælder om at forklare personale og medlemmer om nødvendigheden af at indlede besparelserne:

- Der må tages livtag med alle udgifter. Enhver sten skal vendes for at finde de fornødne penge. Salamimetoden dur ikke, men der er brug for en fordomsfri tænkning og handling, når det økono-

Der eksisterer flere fælles træk for den danske fagbevægelse og folkekirken.

Begge står i en krise baseret på tomme mødesale, medlemsflugt og mangel på appel. Begge forsøger også at sminke liget i stedet for at kurere patienten.

Faglig kommentar

miske puslespil skal lægges.

Brugen af de mange positivt ladede ord kunne såmænd være fra enhver nedskæringspolitiker eller topchef i erhvervslivet. Denne gang er det såmænd strikket sammen af formændene fra Danmarks tre største forbund 3F, HK og FOA. Effekten er også den samme: Man bliver overhovedet ikke klogere på indholdet, kun på retningen.

De tre forbundsformænd er i øvrigt enige om at lægge "en hellig ko på is". Det gælder den solidariske kontingentindbetaling, som skal differentieres, hvilket udtryk i øvrigt er stjålet fra forsikringsbranchen. Dennis Kristensen har sine egne argumenter for at retfærdiggøre dette skridt:

- Vi har lavet syv serviceløfter om, hvad medlemmerne får for deres kontingent. Jeg tror, at hvis vi er gode til at give præcise beskrivelser af, hvad medlemmerne kan forvente og stille krav om, så vil de også være mindre indstillet på at skifte til en konkurrerende fagforening. En så præcis varedeklaration åbner samtidig for tanken om, at medlemmerne selv kan sammensætte den pakke af ydelser, de mener, de har behov for, og så slippe for at betale for hele pakken.

Hvad der for et splitsekund siden blev betegnet som en kættersk tanke-

gang, bliver i dag til nøgterne kalkulationer på forbundstoppenes skriveborde. HK's forbundsformand John Dahl omtaler selv det kritiske i den kætterske tankegang:

- Jeg ville være utroværdig, hvis jeg sagde, at vi ikke diskuterer differentieret kontingent. Det gør vi jævnligt. Min personlige opfattelse er, at differentieret kontingent svækker det grundlæggende solidariske princip, som fagbevægelsen er bygget op om. Solidaritetsprincippet får et skud for boven, hvis det stærke medlem ikke er med til at betale for, at fru Hansen, der er et svagt medlem, får hjælp. Derfor har jeg det meget svært med det, fastslår John Dahl.

Der eksisterer flere fælles træk for to ellers usammenlignelige institutioner: den danske fagbevægelse og folkekirken. De står begge i en krise, der baserer sig på tomme mødesale, medlemsflugt og ekstrem mangel på appel. De forsøger også begge at sminke liget i stedet for at kurere patienten. For folkekirken er resultatet lige så udsigtsløst som deres udgydelser om paradises eksistens. For dansk fagbevægelse gælder, at der skal ske et eklatant brud med socialdemokratismen med dertilhørende revisionistiske gevandter.

Glem alt om en tilpasning til servicesamfund, de unge, modernisering med mere. Det er heller ikke fusioner eller besparelser, der vender spiralen. Det er en frigørelse af de reformistiske lænker, der for længst har bevist deres udelighed. Grav dem ned, og lad den revolutionære ideologi få luft. Den kraft, som netop reformismen har erklæret færdig, død og borte, eksisterer stadig. Den lever i dagligdagen.

Det er denne drivkraft, der vil sætte al forbundschauvinisme, intern konkurrence, strandhugstmetoder og meddelagtighed i den førte reaktionære politik – på medlemmernes bekostning – på porten!